

د افغانستان ملي
کتابتون او اسنادونو آرکایو

په

افغان سیم

افغان سیم

ناول

لیکوال: نصیر احمد احمدی

Ketabton.com

سوي اثار

چاپی چاری:

مند خیرندویی تولتی تخنیکي ځانگه- جلال آباد

۰۷۷۶۶۶۶۶/۰۷۰۰۶۶۶۶

momand.books@gmail.com

اغزن سيم

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

د کتاب ټول حقوق خوندي دي .

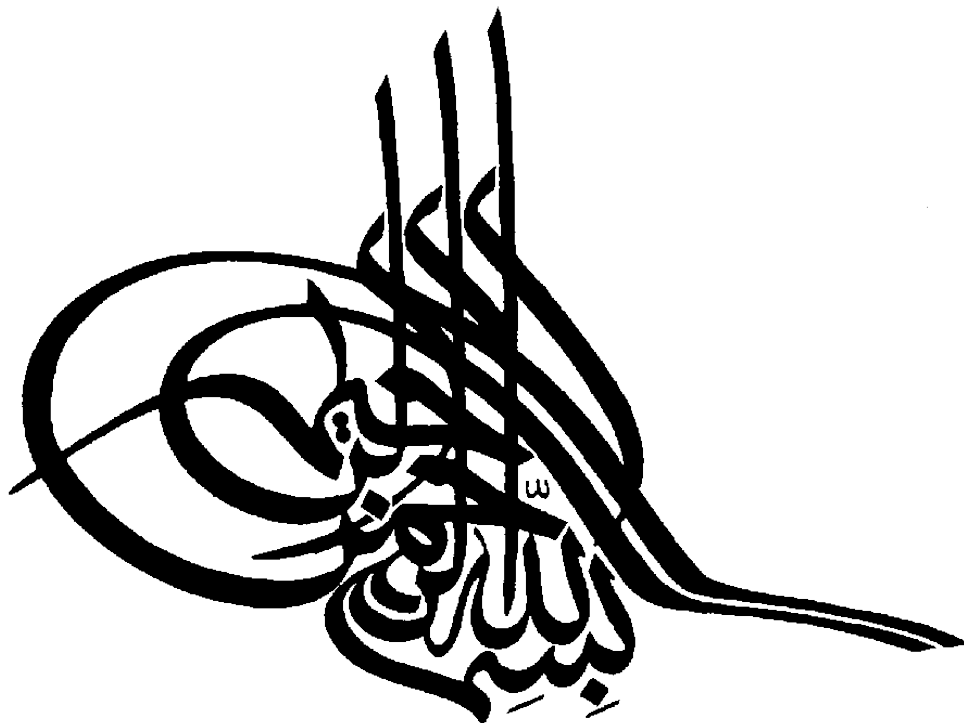
د کتاب پښتانه

د کتاب نوم	:	اغزن سيم
ليکوال	:	نصير احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډيزاين	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندويه ټولنه
انلاين چاري	:	مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

* * *

کمپیوتر می چلان کر، ایمپلونه ته ورغلم، څلور ایمپله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمپل می لومړی وکوت، لیکلي و:
_مرم، د ژوند کیسه می لیکې؟
ادرس ته می وکتل، گډوډ توري لیکل شوي وو. سر می پسې ونه گرځاوه، د دفتر ایمپلونه می ځواب کړل، د مېز پر
سرد راډیویي خپرونو پرتو متنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمپل راغی.
_فکر دې وکړې؟
ومي لیکل:
_ته څوک بې؟
دقیقه ووت. ځواب راغی:
_ستا دوه. درې ناولونه می له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پانې ته ورشه!
هماغسې می وکړل
ويي لیکل:
_سلام
وعلیکم. ته څوک بې؟
_ام م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ویشته کلنه یم.
ومي لیکل:
_پوره ځواب نه و.
_ها ها ها...
_ولې خاندې؟
ويي لیکل:
_زما د ژوند کیسه لیکې؟
_نه!
_دوه ویشته کلنه یم.
_دوه ویشته کلنه بې که دوه ویشته کلن؟
_ها ها ها... دومره بې باوره؟
_د باور دلیل؟
_ځواب بې رانه کړ.
ومي لیکل:

—يو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلی. معرفي کړی و، خو وروسته مې ملگری وخت، تر اوسه مې خوروي.

خه يې ونه ليکل.

په کيسه کې يې نه شوم. گړی، ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخاني ته وختم، ماسپښين يوه بجه بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.

— د چا چې مرگ نږدې وې، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه وليکه، هم به موضوع ومومي او هم به دې نورو ته خيبر ور ورسېږي. که امکان لري، د تېلفون نومره دي راته ايمېل کړه.

ومي ليکل.

—يې؟

نه وه.

نومره مې ور وليږله.

* * *

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشي دي، تنگې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم. دا تنگې کوڅې په ژمي کې د تگ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتي په کورونو کې ولاړ وي.

برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خوله بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږم. د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وگرځېد. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول. په کوڅه کې راتا شوم، تېلفون وشرنگېد، له جيبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ورووړ:

—هلو!

ښځينه غږ راغی.

—اوس دي باور وکړ؟

ومي پوښتل:

—وبينه! څوک ياست؟

د خدا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:

—ته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توگه ولېکې.

ومي خندل:

—ته خو په رښتيا هم نجلی يې.

په خدا کې يې وويل:

_ اوس خودې باور راغی؟
 _ تردې لوی ثبوت!
 _ بس نو، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
 غلی شوم، د خواب له پاره په مناسبه جمله پسې گرځېدم.
 وپې ویل:
 _ په تېلفون کې غژهارۍ دی.
 _ کورته روان یم، په کلکه اوږه خيژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه ولیدلی.
 وپې ویل:
 _ دلته هم د اوږې کمی نشته.
 پوښتنه مې وکړه:
 _ چېرته؟
 _ په ایټالیا کې.
 د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر څنگلې لاندې کړه، چېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
 مقابل لورې وویل:
 _ هلو، زما خبرې اورې؟
 _ هو.
 نو ولې غلی شوې.
 کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
 وپې ویل:
 _ دروازه نه خلاصېده؟
 خندا راغله:
 _ سمه جادوگره یې.
 _ نه، ما د دروازې غږ واورېد.
 تېلفون قطع شو.
 کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخاری تر څنگ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښي ول.
 اه! په ژوند کې مې د لوبڼو له مینځلو ورت (کرکه) کېږي.
 کوټې ته مې وکتل، عالی پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
 لومړی مې تلویزیون ولگاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهره ښودلې، ویل یې چې په بگرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرگون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سرک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
 بخاری راپه زړه شوه، لرگي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونيوله.
 د دېک غم مې نه درلود، بس، بیگانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخاری تر څنگ اوږد وغځېدم.
 خوند یې کاوه، د لرگو د سوځېدو ټکا خته، د بخاری یوه خوا سره وه.

تېلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:

—وبينه، پيسې خلاصې شوې.

ومي ويل:

—زه ډېر گشنه يم؟

ويې خندل:

—ولي.

—هيڅ! ما تېلېفون درته ونه کړ.

په خدا کې يې توخي گله شو، بڼه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخنډل:

—نه، داسې نه ده.

ومي ويل:

—دورواغ نه درته وایم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.

خدا يې زور ونيو، له خدا سره يې بل ښځينه غږ هم گله شو، خور وښانه نه راته.

ومي ويل:

—دا څوک ده؟

—نرسه. وايي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دي تاوان لري.

ومي پوښتل:

—ته په ايتالوي پوهېږې؟

—نه، خود هغې ماته گوډه انگليسي زده ده.

ومي ويل:

—څه ناروغي لري؟

غلي وه، دامبولانس نری غږ راته، بيا يې يودم وخنډل:

—بېرته دې ده؟

خبره مې واړوله:

—مصرف درباندي راځي.

ځواب مې وانه ورېد.

ومي ويل:

—هلو.

—اورم.

خو په دې ټکي کې مې غريو احساس کړ.

يودم يې وخنډل:

—هي! په مصرف پسې يې مه گرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طيارې هم ترې جوړوم، په يوې مياشتې

کې يې نه شم خلاصولی.

زړه نازړه مې وويل:

ولې! مور، پلار، کورنۍ؟
 ويې خندل، خو خدا يې ترخه وه. ويې ويل:
 _خلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته
 غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ ترډېره اورېده.
 تېلفون قطع شو.
 ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلی خبرې رښتيا راته واپسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يواځې د فټري ايمېلونه راغلي ول. بس! اته
 بجې بله جلسه وه.
 ورغلم، له همکارانو سره د راپور يوې خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې
 درلودې.
 لس بجې خپلې شعبي ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.
 اه! راپور د اوبو د ژرندې غوندي ده، څلروويشت ساعته چلانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راپورگانو کار ډېر دقت
 غواړي. وره تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې
 راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.
 غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بېرته مې وليکل:
 _نه يې! لکه چې پښېمانه شوې؟
 درې بجې ځواب راغی.
 _وبښه. معياناتو ته تللې وم، بس! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
 ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ،
 نومره مې پيدا کړه. زنگ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
 بڼه شېبه ووته، زنگ راغی، تېلفون مې غوږ ته ونيو.
 _هلو

ويې ويل:
 _وبښه، پوليس راغلي ول.
 حيران شوم:
 _ولې؟
 _بس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا، يوه هېله!
 _وايه
 _گوره!
 په خبره کې ورو لوبدم
 _درته ومې کتل.

له خندا شننه شوه:

— نو څنگه درته بنکارم؟

ومي ويل:

— کړې سترگې، يوه لويشت پزه او د چونگنې غوندي غټه، اوږده خوله.

خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخي کې يې وويل:

— نه، دومره هم بدرنگه نه يم، خوله مې وره ده، سترگې غټې، وېنسته مې گڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس،

يو اڅې له رنگه، يو څه توره يم.

ومي ويل:

— ښه! هيله دې ياده کړه!

ويې خندل:

— هو! ته ټلېفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

— ولې؟

— هسې، مصرف درباندي راځي.

په خبره کې يې ور ولويدم:

— وري درته بنکاره شوم؟

ويې خندل:

— هيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کيسه ليکې، نو ټلېفون هم بايد زه درته وکړم.

ومي ويل:

— خو زه هم په موضوع پسې گرځم.

ويې خندل:

— که مې دا خبره ونه منې، کيسه نه شته.

— سمه ده صيب.

خندا يې زور ونيو:

— مننه صيب.

ټوخي واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:

— يوه دقيقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود، مېز يا کوم بل څه.

ټيټ غږ مې واوږد، واضح نه راته، خو نارينه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره گډ شو. ښه شپبه ووت، بيا

مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وويل:

— ښه، نور؟

ومي پوښتل:

— له چا سره خو دې تر څنې ونه ښول؟

له خندا شنه شوه:
_نه، خو نرسه يې يوه روپۍ كړه.
_ولې؟
_هيڅ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و، ويل يې چې پوليس يې ولي زما كوتې ته راپرېښي ول.
_ومي ويل:
_نو پوليس څه وايي؟
_هيڅ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وكړې، خو ډاكټر وايي، دوى دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وكړي. نظريې دا دي چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
_ومي ويل:
_په رښتيا هم ډېره نه غږېږي.
له خندا شنه شوه:
_نوزه ډېرې خبرې كوم؟
_نه، يواځې لس دقيقې په تېلفون كې راسره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
_پوهېږي! دلته داسې څوك نه شته چې زړه ورته تش كړم. دا زوى مړي دومره نه غږېږي.
_په خبرو كې يې ورو لوېدم:
_زوى مړي؟
_هو! ولي؟
_دا خو ډېر كليوال ټكى دى.
له خندا شنه شوه:
_هى! ما په كلي كې ژوند كړى.
_ومي ويل:
_خو ته په انگليسي هم پوهېږي.
_په خبره كې راولوېده:
_دومره بېسواده مې هم مه گڼه، ادبيات مې لوستي دي.
_ومي پوښتل:
_چېرته؟
_په كابل پوهنتون كې.
_غلى شوم.
_ويې ويل:
_گوره!
_په خبره كې يې ورو لوېدم.
_درته ومې كتل.

له خندا شنه شوه.
 - گوره! پوهېرم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.
 ومې ويل:
 - سم وايي صيب.
 - نو ته يې دروغ بولي؟
 - نه، خو يوه خبره ده، مابه ټلېفون غوږ ته نيولي وي، که به ستا کيسه ليکم؟
 ويې خندل:
 - ام م ... سمه ده.
 غلې شوه.
 ومې ويل:
 - اورې؟
 ويې خندل:
 - فکر ته مې پرېږده!
 يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
 - چې ښه نه دی؟
 - نه، پردی مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنيت نه لرم.
 - سمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنگه ده؟
 ښيښې ته مې لاس وروغځاوه، غروي مې پرې تېر کړ، د انگړ د دروازې پر سر ژېړ گروپ ته د واورې لوی بخرکي وروان ول.
 ومې ويل:
 - واوره اورې
 ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ما ښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلويښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې موله تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يواځې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
 ورځ تېره شوه، خو ما دومره وخت ونه موند چې ايمېلونه وگورم.
 لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هگۍ، خورومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترگو مې اوښکې کولې.

برق نه و، د گاز په ډبه پورې ترلې جالې لوېدلې وه، دوکان ته تگ د زړه زور غوښت. بخارې مې د تېلفون رڼا ته ولگوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تيارې خوند رانه کړ، غيرت راته ودرېد، د کوټ په لستونو کې مې لاسونه ننه ايستل او د باندي ووتم. سوږ باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسپکه رڼا يې پر ژبې تلې سپينې ليکې جوړې کړې وې.

بنډل جالې مې راوخيستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولگېده. وږی وم، هگۍ مې پخې کړې، خورومي بانجانو يې خوند خراب کړی و، يخ وهلي ول. د کړايي مينځل مې د برق راتگ ته پرېښوده. بخارې ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نيولی و، کتاب مې راوخيست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.

له تېلفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسيح و، يوه ملگري مې ليکلي و:

—مزي دي وکړې. هاهاها...

خوزه نه پوهېدم چې ما څه مزي کړې وې.

ورته ومې ليکل:

—نه، مزي مې نه دي کړې، هاهاها...

تېلفون مې کېښود، خو شنه رڼا يې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلی نومره وه، زنگ مې ورته ووايه، خو ځواب يې نه راکاوه.

پينځه دقيقې وروسته مې بيا د تېلفون پر شنه تکه گوته ټينگه کړه، لنډې وويل.

—وروسته تېلفون درته کوم.

برق راغی، تلویزیون مې ولگاوه، په يوه چينل کې امريکايي فلم و. رينگ اف لارډ. زما د خوښي فلم څو ځله مې

ليدلی و، خو زړه يې نه راوايه، له لوړ تخيل، تصوير او قوي ليکنې څخه مې يې خوند اخيست.

پام مې غلط و، تېلفون راغی، هماغه نومره وه.

ويي ويل:

—وښه، زندان ته تللی وم.

حيران شوم.

—هلته دي څه کول؟

—د پلار لېدو ته.

—پلار دي بندي دی؟

سوږ اسويلی يې ويست.

—هو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.

يودم غريو واخيسته، په ژړا کې يې وويل:

—پوهېږې! زه يې سمه نه پيژندلم.

غلي شوه.

ومي پوښتل:

ولې؟

په غريو کې يې وويل:

نوڅه وخت به زما كيسه ليکې؟

په تېلفون کې نه کيږي.

بس! سبا ته دې ايمېل وگوره.

ومي ويل:

ستا نوم؟

مريم.

يوه شېبه غلی شوه، بيا يې په مراوي غږ وويل:

ستړې يم، ډېره ستړې، وپرېرم چې كيسه به مې بشپړه نه شي.

بل بنځينه غږ مې واوږد. غږ نږدې و، مريم يې په ماته گوډه انگليسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.

مريم وويل:

اورې؟

هو.

نرسه ده، وايي چې دوا وخوره.

يو دم يې وخنډل، خو خدا يې جرړه وه، غريو پکې گډه و، ويې ويل:

پوهېږې! دا شنې سترگې باور نه راباندي لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، ترڅو چې پينځه ترڅې گولۍ ترستونې

تېرې نه کړم. گرمه نه ده، گولۍ يې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن تېلفون درته کوم، خو

ايمېل دې هېر نه شي، ويې گوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېره کمپيوټر چلان کړ، خود مريم ايمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نويو راغليو

کسانو وړتيا مو مالوموله، ځينې يې ښه ول، فکر يې درلود.

رخصتۍ ته لس دقيقې پاتې وې چې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ايمېل رالېږلې و، لنډه جمله يې ليکلې وه.

سلام! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.

خبرې مې په فلش کې راواخيستې، د دفتر له موټره په کوټې سنگي کې کښته شوم، هوټل ته ور وگرځېدم، يو

خوراک کباب يې په اخبار کې راته تاو کړ، يو څو مالټې مې هم په پلاستيکي کڅوړه کې واچولې.

کورته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخاری ولگوله، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې

وکوت، څه کم، لس دقيقې وې.

د مريم غږ مراوی و:

سلام! پوهېږم چې ډېر بوخت يې، خو بيا دې هم زما خبره ومنله، د يو داسې چا خبره چې مرگ يې لنډ دی. مننه.

شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، يواځې د کار ټکي ترې درواخله تارښتيا ويل، كيسه

اوږده ده، په تېلفون کې نه ويل کيږي، بس! همدا يې ښه لاره ده. زه به په ايمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

ځينې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به تېلفون هم درته کوم، که دې څه ويل، په تېلفون کې پوښتلی شي.

توخي واخيسته، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

بنسټه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخيستلای، کتاب هر څوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې يواځينۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کيسه پوه شي او نور پيغور ورکړي.

بس! څه درته ووايم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مينځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مريم غلی شوه، وروسته غريو واخيسته، په تيت غږ يې وژړل، په غريو کې يې وويل:

— اه! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

يو نارينه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته گوډه انگليسي يې وويل:

— بښه يې؟

مريم ځواب ورکړ:

— هو.

سړي وويل:

— پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتيا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مريم په غريو کې وويل:

— نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خدا ته.

يوه شېبه غلی شوه، بيا يې خپله خبره پسې وغځوله:

— بس! دا يو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران يې بڼه خلک دي، ځينې يې په ماته گوډه انگليسي پوهېږي،

پام راباندې کوي، نه پوهېږم، يابه يې زړه راباندې سوځي. دلته يوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي.

پوهېږې! زه کله کله وينه راگرځوم، خود لوسي ورت نه رانه کيږي، په بېرته خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنيا ده، هلته په نويمو کلونو کې جگړه وه، خاوند يې په خپل کور کې ولگېد، دې ايتاليا

ته پنا راوړه، په خپله وايي چې له تېرو اتلسو کالونو راهيسې په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وايي چې ډېره گرځېدا درته بڼه نه ده. ټوله ورځ په همدې

کوټه کې پرته يم، هرې خواته سپينې کاشي دي، پاکې، مخ پکې بنکاري، د چت په ژبې ګرد ګروپ، د لمر مينه

ماتوم.

بس! کله کله د روغتون انگرې ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربخ وي، هر څه بې روحه بنکاري، يواځې د

ناجو ولاړې کتار ونې ژوندی راته ايسي.

په دهلبز کې درې پايې کمپيوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سايتونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس

مې سپکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مريم توخي واخيسته، يودم يې وخنډل، ويې ويل:

— اه! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

لنډه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
 _خو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې خټگر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس وواهه، ويل يې
 چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.
 يو مازديگر مې پلار را نارې کړې، په خوند يې وويل:
 _خزانه مې پيدا کړه!
 ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
 پلار مې وخنډل:
 _دا وينې؟
 ورنږدې شوم، د لرگي پر پاسنۍ برخه يو څه کېنډل شوي و، ځيره شوم، ليکلي يې وو.

مريم

۱۳۶۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه

دا زما د زېږېدو نيټه وه.

مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:
 _بنکلي ورځې وې، خنډل به مې، د کلي له نجونو سره به گودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، ترېرونه رامخته شول،
 پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې گډ ميراث دی، ټول حق پکې لرو.
 پلار مې له بدو لېرې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود،
 بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلی ونه ليد.
 موږ د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور
 مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووايم. بس، هونښياره ده، د خسرگنۍ زړونه يې ساتلي
 دي.

پلار مې لوستی سړی و، خدا يې ډېره وه، ابا مو باله.

مريم وټوخل، ويې ويل:

_پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خود تنظيمي جگړو او طالبانو په وخت کې يې ازاد کاروبار کاوه، ده به
 له پاکستانه وره راوړل او د کابل په منډه يې کې به يې خرڅول، خود کلداري حساب مالوم نه و، په وروستيو کې
 يې تاوان وکړ.

کله چې د کرزي حکومت راغی، بيا يې هم ماموريت وانه خيست، څه پيسې ورسره وې، د کوچي په سر کې يې د
 خوراكي موادو کوچينی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرايه يې نه غوښته، مور مې هم په يوه شخصي مکتب کې
 معلمي کوله، گوزاره مو کېده.

خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و.
 ښه مې په ياد دي، يو وخت د خپلوانو کره ميلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکينی دروازې ته ور وختو، کلينر
 راغی، مور مې کرايه ورته ونيوله، خو هغه ور ياده کړه چې پيسې مې دي له پلاره واخيستې.

بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي خبره ونيوله او به يې ويل:
 _پلاره! څه خبره ده؟

پلار ته به مې خندا ورغله.
 مور مې ډېره بڼکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترگو يې اوږده بانه راتا وول، کله چې به يې وخنډل، تر سپينو غومبرو
 لاندي به يې نرۍ گونځې پيدا شوې. بس! مور ټول دې ته شوي و، يواځې رنگ موله پلاره اخيستی دی.
 مريم وټوخل. يوه شېبه غلی وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غړو اوږد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غړي يې
 وويل:

—خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خودا خندا تريو ويشت کلني راسره وه، بس! تېر کال
 هر څه بدل شول، هرڅه.

خبرې ختمې شوې.

ورې وم، کمپيوټر مې بند کړ، لارم او بخاری ته نږدې کېناستم.
 کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) وروتلې وه.
 ماخستن ناوخته د مريم ټلېفون راغی، وارله واره يې وويل:

—په ليکلو ارزي؟

يودم يې وخنډل:

—اه، وبنښه، سلام!

د سلام ځواب مې ورکړ.

ويې ويل:

—خبرې دې واورېدې؟

—هو.

—پوښتنې لرې؟

فکر مې وکړ، تردې دمه هرڅه روښانه ول:

—نه، خو يوه هېله!

—وايه!

—داځل يو څه ډېرې خبرې راوليږه.

ويې خنډل:

—ولې؟

—سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.

ويې ويل:

—سمه ده، تر تازه ډېره بيړه لرم.

غلی شوم.

ويې ويل:

—هورښتيا، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.

—وايه.

کور مو ډېر آرامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

ومي ويل:

— هغوی غزني ته تللي دي.

ويي خندل:

— غر دې خوبولي دی. خو بجې دې؟

تلېفون مې سترگو ته ونيو.

— يو ولس.

ويي ويل:

— سترې به يې، خوب به درځي.

فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکي مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خره کې عمومي سرک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولې و، خو علت نه رامالو مېده..

زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږ نيمې له کوره وځم، دفتر دومره ليري نه دی، که

مستقيم لاړ شو، تر شلو دقيقو نه اوږې، خود دفتر مو تر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت

نيسي.

شېبه وروسته مو تر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه بې راياده کړه چې لاس دي تود دی. تبه خودې نه

ده؟

ځواب مې ورکړ:

نه

خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سپکه نه وه را پاتې.

ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبي دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ،

نيغ کورته راغلم.

ورځ تېره شوه، ما خستن هم وختي پرېوتم، کمپيوتر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلی

وه او د هوساينې احساس مې کاوه.

تلېفون مې راواخيست، د مريم بېگاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.

اته بجې مې د کور کمپيوتر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.

د پوهنتون په درېيم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيرې، تورې سترگې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه

يې سوچې، پستي ډيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تيرې

شوي.

دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.

وحيد غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يواځې په (هو) يا (نه) ځواب

ورکاوه، خو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له سترپا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه

مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لگېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

وحید به هر سهار په یوه ښکلې شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر یوې بجې ورته ماتل و. یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځینو مضمونونو نوټونه رانه تېر ول له دوو، درېو ټولگیوالو مې نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلې، یوې همصنفي د وحید نوم راته واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د ټوټو ونې سیوري ته ناست و، کتاب یې وایه ورنږدې شوم.

ومي ويل:

—وروره! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.

نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونيو.

مغرور راته واپسېد، خو مجبوره وم:

—وروره! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.

پرته له دې چې راته وگورې، بکس ته یې لاس وروغځاوه، دوې کتابچې یې راته ونيولې، ورو یې وویل:

—دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟

ومي ويل:

—ونه پوهېدم.

لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.

کتابچې مې راواخیستي، صنف ته لاړم، شپبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره

راتول نه و، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟

نه پوهېدم.

سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید، ورغلم، کتابچې مې ورته ونيولې:

—مننه، وروره.

ويې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې گډې وې. ورو یې وویل:

—زه په خپله څلور خویندې لرم.

غوسه راغله.

—نوڅه درته ووايم؟

ويې ويل:

—تراوسه دې له مانه کوم بيخايه حرکت ليدلی دی؟

—نه.

—نو بیا ولې رانه وېرېږې؟

په خبره کې یې ورولوېدم!

—ولې وېرېږم؟

ويې خندل:

—همدا چې ورور راته وایي، دا خپله د وېرې او بدگمانۍ علامه ده.

ولار شو او صنف ته ننوت.

د رخصتی په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته گونډې روانه وم، وحيد مې تر څنگ تېر شو، په غوسه يې راته وکتل.

له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:

—پور وړې خو دې نه يم؟

گامونه يې گړندي کړل.

ماسپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بېگامه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکارول، سور پوښ يې و، اوس رانه ورکه ده.

پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.

سبا ته لومړی درسي سات خالي و، وحيد مې په چمن کې وليد، ورغلم، پښې يې ورتولې کړې، پرته له دې چې راته وگورې ويې ويل:

—د بښنې له پاره راغلې يې؟

خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:

—نه

ويې خندل:

—دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دي چينجن نيولی و.

ځواب مې نه درلود.

—ليرې شوم.

تفريح شوه، خود باندي ونه وتم، ځينې نوټونه رانه پاتې ول.

نږدې غږ مې واورېد.

—وبښه ټوکه وه.

ورور مې کتل. وحيد و.

ځان مې مصروفه ونيو.

وحيد يوه شېبه ولاړ و، بيا د باندي ووت.

له تفريح وروسته د گرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس! مازي يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وگڼله.

د استاد له تگ سره سم، گډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره يو سي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپټره دېرش کاپيانې واخلي.

ټول قانع شول. سبا ته زه غير حاضره وم، بله ورځ وحيد نه راغلی، بس، يواځې ما چپټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غير حاضري وکړه. چپټر ضرور و، له يوه ټولگېواله مې د وحيد د ټلېفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، راياده يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنی شونډه يې ماته ښکارېدل.

ومي ويل:

ناروغ يې؟

ويې خندل:

مهمه نه ده.

چپتر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازي ووت.

نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.

په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترگې ورغړولې، خو څو کې يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.

ماخستن مې سل زرونه سره وتړل، د وحيد د ټلېفون نومره مې ووهله، زنگ ورته، خو ځواب مې وانه ورپد.

پاو ووت، زنگ راغی، وحيد راياده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.

مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.

چوپه چوپتيا شوه، خو دقيقه لانه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واوړېد:

وښه، د ټايپ بيټري کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچینی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای

هم لرې، لوسي راته راوړ، ټيپ شوي خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليرلې شم. ښه کيسه مې کوله.

مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

پوهنتون ليرې و، څو نجونو په گډه يوه تونس موټر ته مياشتنی کرایه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نیمې بجې

راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستي او دولس نیمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.

نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.

وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلی راياده کړه چې رنگ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنگرېږې. دې خبرې ته د

نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، درېيمې

بيا دا بدلونونه دمینهېدو علایم گڼل.

نه پوهېدم، خو ما تردې دمه مينه نه پيژندله.

په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په

نه خبره غوسه درځي.

فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟

نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يواځې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.

په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.

له ځان سره مې وويل:

مينه همدا ده؟

مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:

ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی،

يو بل هم پکې گډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راگرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام

له گرځولو سره به مې وحيد نيغ سترگو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې دده خوشالي غوښته.

وروسته ووېرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد خېره تر مخې تېرېدلې، د سهوې سجدې ډېرې شوې.

يو پردي انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.

د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.

ورغلم، د گاوندې زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.

زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.

له چوترې مې دوه-درې وچ لرگي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرگي مې پر سره انگار کېښود. بېرته

کمپيوټر ته کېناستم، خوبيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خیر غوښت. يوه ته مې لسگون ونيو، بل

مړې سترگې راته ونيولې، خوماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلگون مې زړه نه کېده. ورياده مې کړه چې په دې

لسگون کې دواړه حق لرئ، نيمې بې کړئ.

دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوچي شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسگون پر سر سره

خوړلي ول.

کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:

نه مې له درسونو سره زړه تړلی شوی او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورو خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر

څه په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي بې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې

به تر ډېره وينه وم.

مور ته مې اندېښنه ورو لوبېده، روغتون ته بې بوتلم، ډاکټر رنگارنگ معاینات راته وليکل، دوا بې راکړه، خوزه

پوهېدم چې کومه گټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.

ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه ومالوم. ان وحيد ته هم نه.

بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالگر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر

ول. ځان مې غلی ونيو، خو د دروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ورو ولاړ شوم، جېبونه مې

ولټول، ماتې روپۍ نه وې.

فکر مې سم وخت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منگ يو ماشوم ولاړو. د ماشوم چاودې بغور د

يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.

نه مې په زړه کېرې چې کوم سوالگر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، ځکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې

ورسپړې، خو د دې ماشوم سترگو تاثير راباندې وکړ، سترگې يې ژوندې نه راته وايښدې، بې روحه وې، بس،

لکه د سترگو پر تور چې بې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترگو کې دومره درد او نا اميدي نه

وه ليدلې.

سلگون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.

کوټې ته لاړم، خولا مې د ماشوم سترگې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په

لسگونو سوالگر ليدل، پښتانه پکې ډير ول.

يوه شېبه بخاری ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکی ته ورو وښوېدم، ويلي يې و:

وخت ووت، وحيد مې يواځې په پوهنتون کې ليد.

وحيد به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

کله کله به يې تېلفون هم راته وکړ، پوهېدم چې دهغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.

يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، گرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و. غټې تورې سترگې يې راواړولې، څيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:

— مشوره راکه!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو ويښتو کې گوتې تېرې کړې، ويې وويل:

— وروڼه مې په لندن کې دي، غوښتی يې يم.

زنګنونه مې ولږخېدل، پر څوکۍ کېناستم.

د وحيد غږ مې واوږېد:

— دا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلی شو، سړيې وڅرېد، ورو يې وويل:

— خوزه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژړا چيغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:

— چېرته ځي؟ څه پکې وايي؟

دهلېز ته راووتم، گڼه گوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و،

کېناستم، سترگې مې ډکې وې، خو هڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.

ولاړه شوم، له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونيور او وه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردرد ي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو گوله مې ترستونې نه تېرېده.

ماسپښين مېايل وشرنگېد، وحيد و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله.

څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په درېو مضمونونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحيد ته وېزه راغله. د خداي په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحيد سره

مې په تېلفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.

د مريم له دېرشو دقيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين زيری و، له کلي يې د تدواي له پاره مخه رانيولې وه.

بودا تر ناوخته وېښ و، پخوانی کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وړه کيسه به يې ټکي

په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تردولسو بجو په ډاکټرانو وگرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د

خداي په امانۍ پر وخت يې دعاوي راته کولې.

ماخستن وختي پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لارم، د مريم ايمپل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتي مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې د يگ پخواه چې د مريم ټلېفون راغی. غږ يې بېسبکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل. دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی گانه.

مريم لنډه و غږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالېږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنگ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټلېفون و شرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غږيو کې بښنه وغوښته، راياده يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه راملومه، هيڅ مې هم نه شواي ويلای.

ټلېفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلې ول.

* * *

د خير خانې په کوتل کې مې د موټر بښينه خلاصه کړه، يوه همکار په بېرله لاس وروغځاوه، په خدا يې وويل:
—يخني ده.

سور شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړي راډيو يې خپروني خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خير خانې له کوتله ورهاخوا په سلگونو ښکلي، څو پوريزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارگوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترگو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله خيره. بس يواځې تور سپرک او روانې موټرې د يو ويشتمې پيرې نښې وې.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټاپرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سپرک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې گڼ کورونه ښکارېږي.

د تخت پر سر يوې لويې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نيمايي تنه يې سوځېدلې ښکارېدلې.
يو غږ مې واوړېد:

از وقت های جنگ است.

مخ مې ورواړاوه، يو بوډا پيتاوی ته ناست و. د زړو ونو كيسه يې راته تېره کړه، ويل يې چې دا ونې يو نيم سل کاله عمر لري، دا لگېدلې ونه مو د تيرو جگړو يادگار ساتلی دی.

شاوخوا مې سترگې ورغړولې، لاندې په سپينو او ورو کې د روانو اوبو تر څنگ له گڼې گونې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوبښي ځلېدل.

د بوډا خبره سمه وه، د جنگ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل. يوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر يوې ونې لاندې شو ماشومان راغونډ ول، دوی يوه راډيويي خپرونه اورېدلې. ټول غلي ول، تر پايه يې يواځې ټايپ ته کتل.

همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه خو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول. له يوې دولس کلني نجلۍ مې وپوښتل:

اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟

لاندې بازار ته يې گوته ونيوله، را ياده يې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کليو نجوني او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تيارې نيسي.

لویدیځ ته مې وکتل، د اورېده غځېدلې غره سپينې څوکې لمر ځلولې، خود همدې غره وراخوا لا اوس هم جگړه وه، واورې يې تورې او پخڅې په وينو سرې وې، سپين ږيرو به ماشومانو ته کيسې کولې "وو، نه وو، په پخوا زمانه کې يو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپين ږيري وايي "بود نبود، در زمانه های قدیم جنگ بود... جنگ، درخت تخت استالف را سوختاند..."

د ملگري غږ چېکه راباندې راوسته.

راځه! لاندې بازار ته ورکښته شو.

د هغه خبره سمه راته وايښېده، مور تر يوې بجې په استالف کې وو. ملگرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه يې د دوی نظريات واخيستل، درې بجې دفتر ته راوړسېدو.

وار له واره مې ايمبل وکوت، د مريم خبرې مې په فلش کې راواخيستې، تياره ماښام په کور کې وم. مريم ويلې ول:

وخت لمر و او زه هم د يخ توتې په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترگو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېندارې ښويه تېرېدم.

په درېيمه مياشت ټلېفون راغی، وحيد و، لنډ و غږېد، ويل يې چې په همصنفيانو پسې خپه شوی يم. سخته وه، په ډله کې يې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره يې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم. سپک مې ختلی و. د قبرونو ليدو به ارامي رابښله.

خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پيدا شوه. بس، يو ليرې خپل موله کوچنيانو سره لندن ته ورسېد.

پلار ته مې وويل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسايي مې يې سترگو ته ودروله. نه يې منله، را ياده يې کړه چې په خپل وطن کې ښه يو، وچه، لنډه رارسيرې، پردې ملکونه څه کوو.

له مور سره كېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و. چاره نه وه. كوچيني ورور ته مې په غوږ كې وړپوه كړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډك شو، ژر يې قناعت وكړ. اوس نو په څلورو كې دوه تنه مخالف ول.

ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، كيسې به يې كولي، خپل راتلونكي به يې په مزو كې ليد. دا خبرې مې په مور او پلار بڼې نه لگېدې، اول يې نصيحت كاوه، واقعي ژوند ته يې راگرځولو، خو وروسته يې پر دوى هم تاثير وكړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.

يوه ورځ مې مور د خپلوانو كره تللى وه، كله چې راغله، وار له واره يې د لندن كيسې راواخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو راليرلي عكسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات كې ول. مور مې دا هم وويل چې د كورنيو د قبلیدو چانس ډېر دی.

بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د كابل له دوږو او د دوكان تر مخ د لښتي له بويي ناكه او بو شكاييت كاوه.

ماته خدای راکړه، رنگ مې راوگرځېد، ژوند خوږ راته وايښېد، راتلونكې مې له وحيده سره لیده. ډېر وخت به مې د انگليسي ويلي كتابونه له سره كتل.

پلار مې د خپلو ملگرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريكايي ډالره غوښتل، خو معامله پاكه ښكارېدل، پيسې په كابل كې، له صراف سره اېښودل كېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو تېلفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډه وركاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.

بل شرط دا و چې سفر زميني دی. همدومره.

مور ته مې پر ځمكه تگ خوند ورنه كړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د طيارې تگ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر د يرش زره ډالره ياد كړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم ټول سفر په طياره كې نه شي كولاى، ځينو ملكونو ته به پر ځمكه وړ اوړي.

د پلار په خبرو كې ما هم يو څه مرچ او مساله ورگډه كړل، د يوې كورنۍ كيسه مې ورته تېره كړه، ومې ويل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا كې دي.

درې نفره په يوه خوله ول، مور مې راواوښته.

زموږ كور بې نقشي و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ كړل. د دوكان او كور وسايل هم خرڅ شول، پلار مې لس لكه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغى، د څو شاهدانو تر مخ يې دوه اويا زره ډالره له صراف سره كېښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو كې وگنډلې. په حويلۍ كې د منو د ونې پانې مخ په ژېړېدو وې چې له كوره راووتو.

مريم غلې شوه، سوږ اسويلى يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.

تر نيمروزه كومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په كندهار كې تېره كړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو. رباط د افغانستان هغه كوڼج دی چې په ايران او پاكستان، دواړو پورې نښتى.

مور په یوه کوچینی بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې خو ځله په څنگ ووهلم، پوه یې کړم چې چادري په خاورو کې درپسې کښي، خو وروسته خندا راغله، د چادري له ورو څلور کونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادري پيڅکې یې په پښو کې بندیدلې. شپه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچینی کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ گوته ونيوله.

مور مې په بېره کوچینی ورور تر ولبو ونيو، د موټر سایکل د برېک کښنده اواز پورته شو. مور په پلار پسې گامونه واخیستل، یوه تنگه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتا شوې وه، بېرته د یوه څر دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراره، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو، مور هم گامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، توخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لویې ډکه وه. په بېره مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، څنگ ته یې پر پلاستیکی څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لویکی راووت، د چیلم سرخانه سره انگار نیولې وه. په هلک پسې د لرگي پر زینو وختو، تنگ دهلېزو، دواړو غاړو ته یې غوړ ورونه راپرې ول. همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.

یو تور، ډنگر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونيو، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جیبه یې کوچني (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچینی ورور مې وپې کوټې ته ورننوتو، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد. ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد گډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادري د سوریو په اندازه سپېره و..

ما هم خپله چادري لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه گلي دېواله، زنگن میخ راوتلی و، چادري مې پر میخ راوڅړوله.

ورور مې ورسۍ ته ولاړو، ورغلم، د هغه د ککړۍ پر گڼو تورو وینستو مې زنه ولگوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچي سترگې راته نیولې وې.

گام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکات تر لاندینی برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو څر بامونه ښکار بدل، زاړه تیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې تر ټیټو غونډیو ورهاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکار بدل.

کړپ شو. مور ته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترگو شاوخوا دوږې پاکولې.

ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.

رنگ یې ژپړو، په راوتلوږدو سترگو یې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت، هلک لرژي اخیستی و.

ورسی ته مې وکتل، په بیره شاته شوم، تر بښینې لاندې یو مژواندی کربوړی پروت و. پلار مې له دې پلاستیکی خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړی ته یې لاس وروغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسې تر خلاصې پلې، لاندې وغورزاوه. پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شپبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پیسې سره خوړ، خوند یې نه راکاوه، خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی. له دوې وروسته اوږده وغځېدو، سترې وو، ورور ته مې مخ ورواړاوه، لایې د کربوړی ځای ته کتل، د توشکو له سوږ بوی سره د تېلو غوږ بوی هم گډ و.

له پلاره مې وپوښتل:

— ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟

ویې ویل:

— تر پولې ورهاخوا د ایران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقې را اوړي.

پلار مې غلی شو، ورو مې کتل، له خپل سپین لستونې یې توره غټه سپره ورواخیسته، ولاړ شو او لاس یې تر کړکې وایست.

ماته یې وکتل، ویې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېوت، ورو یې وویل:

— خارج ته تگ، دا کیسې لري.

مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.

ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مریم وه، د خبرو درسېدو ډاډ یې غوښت.

وریا ده مې کړه چې کمپیوټر ته ناست یم.

بښنه یې وغوښته، ویې ویل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.

بېرته مې د کمپیوټر کېوړ ته لاس وروغځاوه.

مریم ویلي ول:

— ما بنام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلبز ته ورووت، پاو وروسته بېرته راغی، ویل یې چې سبا ورځ هم همدلته یو.

ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدایه خیر غوښت.

د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ویده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپرې وې، که ورږې، زه یې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.

سبا، تر غرمې کړکې ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خولینو کې به یو نیم سرتور سرهم تېر شو،

پسې و به مې کتل، سرتور کسان پاک ښکارېدل، رنگونه یې هم ښه ول، ډېر یې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي

وو، داسې راته واپسېده، لکه له ایرانه چې یې را اړولي وي.

دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوی پلاستیکی خلطې پر غولې کېښودې، مور مې په پوښتونکي

نظر ورته وکتل، پلار مې وریاده کړه، چې په یوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه یې ورواخیسته او تشناب ته

ننوت.

ورور مې په خوند وویل:

له نږدې غونډيو، تودې اوبه راوځي.

په خبره يې ونه پوهېدم.

ورورمې وويل:

بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو، تودې اوبه راتويېدلې.

د مور غږمې واورېد:

دا څنگه اغوښتل كيږي؟

ورومې كتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنگنو پرته وه.

ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيديو ته رسېده.

ومې ويل:

اسانه ده، بس، د ټکري غونډې ځان پکې پټه کړه.

د پلار غږمې واورېد:

څنگه ده؟

ورومې كتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.

دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.

مورمې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:

له کومه دې کړل؟

پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:

سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.

کور مې سترگو ته ودرېد، تلویزیون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې

يې يوه گونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلې راته وايښېد، په پطلانه کې ځوان مالومیده.

ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلې ښکارېده.

پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ويې ويل:

سفر مو ماښام ته شو.

د مريم خبرې مې ودرولې.

بخاری ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرگي پوره نه ول سوځيدلي. ورپوه مې کړل، غوټه ايرې

مې سترگو ته راغلې. بخاری مې په خپل حال پرېښوده، لارم، تلویزیون مې ولگاوه او کمپله مې پرېښو راکش

کړه.

د کار وړ پروگرام مې ونه موند، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلویزیون مې بېرته مړ کړ. د ټلېفون چونگا شوه،

ولاړ شوم، د ټلېفون چارجر مې په ساکت کې بند کړ.

بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخاری په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته

ټلېفون راغی، له کمپلې سره وروښوېدم، مريم وه.

ساکت ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولگېده، ترغالی لاندې سيميته وو.

مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی گډ و.

د خوشالي علت مې وپوښت:
 را ياده بې کره چې له دوو مياشتو وروسته بې يو پښتون وليد.
 په خبرو کې يې ورو لوبدم:
 _خنګه دې وپېژاند؟
 مريم سره ساه واخيسته:
 _نه پوهېږم. لوسي مې خنګ ته ولاړه وه، سيروم يې تار. له دهلبزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله
 وکړه چې دهلبز وگوري.
 د سر په بنورولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
 زما شک سم و خوت، يو چا په تېلفون کې پښتو ويله.
 په بېړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وخته، لوسي ترمټ ونيولم، چيغه مې کړه:
 _پښتون دی.
 لوسي په حيراني راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلبز وگوري.
 همدا سې وشول، يو په ونه لور سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په خېره کې يې حيراني نه ښکارېدل.
 سړی مې سر ته ودرېد، زما پر ککړۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.
 پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
 دی لنډ وغرېد، ويل يې چې پکتيا وال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايتالياوي مېرمنې سره په
 چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتی وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون يې نه و موندلی.
 له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.
 سړی يوه شېبه راسره کېناست، وروسته تېلفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.
 مريم وټوخل، غلې شوه. يودم يې وخنډل:
 _ښه! کيسه دې خنګه کړه؟
 ومې ويل:
 _اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم.
 ويې خنډل:
 _د کار خبرې؟
 پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:
 _هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.
 ويې خنډل:
 _ټوکه وه.
 زړه مې خپل ځای ته راغی.
 ويې ويل:
 _کومه پوښتنه لري؟
 نه

په خندا يې وويل:

—خوزه يوه پوښتنه كوم.

وايه.

—هر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايراني پارسي او انگليسي هم پکې گډه کړم.

خندا راغله:

—پوه نه شوم.

ويي ويل:

—گوره، په لاره کې له گڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انگليسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړي.

فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علتونه وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې راخيستی، مجبور وم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم داچې ليکنه يې خونده راتله، ځکه مې وويل:

—نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.

ويي خندا:

—سمه ده.

—ښه کومه بله پوښتنه؟

—نه، لوسې راته ولاړه ده، وايي چې خیرنه شوې يې، حمام تيار دی.

ټلېفون قطع شو.

کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.

ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانی هندي سندره راوسته.

گروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندري نری ساز راته.

کړپ، د پيشو کريژي او پرکاشيو د لوبډو او اواز راغی.

د هلبز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خیرنه پيشو راووته، غولي ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.

د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کينه پښه يې درنه پسې اخیسته.

تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لا ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.

ورمې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر گلداره کاشيو ماتي کوکي، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.

لېمون مې اورواخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د گاز د لويې ډبې تر شا غلې وه، وچې سترگې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.

ورمخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترگو کې يې معصوميت پروت و.

يوه شېبه مې د پيشو سترگو ته وکتل، سترگو يې يوه خبره کوله:

—ملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟

نه پوهېږم، ماته يې په سترگو کې همدا ټکي ښکاره شول.

پيشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې بې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوبني سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله، چې کوټې ته لاړم، سندرې ختمه وه. يخنۍ واخيستم، گروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وگرځېدم، غټ، غوړ لږگي ته مې د اور لگيت دانه وو هله، وار له واره يې پررر شو، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لږگو راتاوه شوه.

خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.

مريم وييلي ول:

ـ ما بنام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، راياده يې کړه چې بايد لاړ شو.

تياري ته ضرورت نه و، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس و واخيست، همدا يو بکس و، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندي کېننه شوو، په يوه ډنگر ځوان پسې موگرندي گامونه اخيستل، ساه مولا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.

لويه حويلی وه، ډله خلک بنکار بدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.

يوه دېوال ته ودرېدو، شاوخوا مې وکتل، شين ډکۍ نه تر سترگو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرې وې.

لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکي کوچيني موټرو، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لگېدله.

موټر ودرېد، ځوانانو منډه و واخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته وروخيژي.

د موټر له سيټه دوه تنه را کېننه شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته و اېسېد، چې ځای مناسب نه ورته بنکاري. وروسته راغی، بله چاره مونه درلوده.

ورغلو، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو، يوې خواته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خوبيا مې هم له زنگنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لگېدله.

موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو ډرو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد، مساپرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسي، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.

موټر حرکت وکړ، خراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاپر کومې کندي ته ور ولوېد، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو او سپينو ولگېده.

دوو خوانانو په ټیټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا یې پوه شم چې روان موټر سیمرخ نومېږي، وروسته مې زړه ولږېد، یوه یې ویل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې ورباندې وشوې. موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، لیرې بل گروپونه یې راوښودل، ویل یې چې ایرانی پوښته ده، نه به خبرې کوي او نه به هم سگرت ته د اورلگیت دانه نیسي. وروسته یې گامونه واخیستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تیاره کې ورک شو. موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنیادم تگ یې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت یې نه درلود، ان د ساه ایستلو غږ یې هم نه راته. ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترگو کې یې د سپوږمۍ رڼا گډه وه. مخکې لاړو، بل گروپونه رانږدې شول، یو سیوری راغی، هماغه برېتور سړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وویل، ماشين مې شو. سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او یوه بل کوچینی هلک پرته یې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې یې اووه، اته، پیاوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مساپر له برېتور سړي سره په تیاره کې ورک شول. ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوره، ټا پرونه تاو شول، سیورو حرکت وکړ. موټروان د سیت تر نښنې سر را ایستلی و، مخکینی ټا پرونه یې هواري ته سیخول. موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپینه رڼا پر ایراني بیرغ لگېدله. ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستی برخې ته مې وکتل، یو هم نه و، غږۍ مې اوږده کړه، ټول پر ځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه یې کړم چې سرتیت ونیسه. پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپینه رڼا یې تر موږ نه رارسېدله. عسکر یوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت. پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه یې د موټر پر شاتنۍ برخه کښودل، موټر حرکت وکړ. له سرحدې پوستې واوښتو، موټر گړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سرور وایست، ټا پر پر توره لیکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو لیرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ایستلو غږ لوړ و ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپینه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې. د موټروان ورو شپېلکې مې واوړېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته راوختل، برېتور سړی له موټروان سره کښاست. موټر په مړو څراغونو گړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (انگي) سره لگېدله. پاو ووت، لیرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټیټې غونډۍ پټه وه. دوو مساپرو په یوه خوله وویل: _گزمه ده. د موټر له سیته خلاصې گوتې راووتې. ټول غلي شول. رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزور و څراغونو ته ور روانه وه.

موټر حرکت وکړې، پاخه سپرک ته وخت، تگ يې تر پخوا چټک و.
 له غونډيو ووتو، د سپورمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره د بنسټه وه. مخکې لاړو، گڼ خراغونه بنسکاره شول، نه پوهېدم، بازار وکه کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غره اړې خوت، باد تېز لگېده، ټکری مې د زڼې دواړو خواوو ته ټينگ نيولی و.
 ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مت ټينگه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تگ يې د پخوا په څېر گړندی و.
 يو دم کوکه شوه:
 — ورور مې!
 په بېرې مې وروکتل، د بادۍ په وروستی برخه کې يوه سپرې چيغې وهلې، له موټر وتلې درې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
 د سپرې له کوکو سره ژړا گډه شوه:
 — موټر ودرول!
 د موټر ټاېرونه په وړو وړو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
 سپرې ټوپ کړل، د پاخه سپرک خواته يې منډه ور واخيسته.
 برېټور سپرې تر بنسټې سر راويست. يوه مساپر په بېرې وويل:
 — ورور يې ولوېد.
 موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول. موټر ودرېد. موټروان راکنسته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندي خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
 يوه مساپر چيغه کړه!
 — دا څنگه مسلمان يې!
 کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
 ورور مې زما پراوړه سر کېښود.
 موټروان بېرته سيټ ته وروگرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه بنسکارېدل، ناست سپرې ځمکې ته سوکان نيولې وو نرۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
 د مريم خبرې ختمې شوې.
 بخاری ته مې وکتل، سره وه، خوتاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملگري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيريني ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندي خوري.
 همدا سې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخاني قلعه يې نجارا وه.

ورغلو، په يخه هوا كې د ماهيانو خوراك خوند وكړ، د چا يو د سورورلو په وخت تېلېفون راغی، حيران شوم، مريم وه، دې به يواځې له ما بنامه وروسته تېلېفون كاوه.

د باندي ووتم، بښنه يې وغوښته، راياده يې كړه چې د كار په وخت كې يې مزاحمت وكړ، خو وروسته يې يودم وويل:

د موټرو غږدی.

پوه مې كړه چې د ماهيانو د خوراك له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.

په غږ كې يې بدلون راغی، په خوشالي يې وويل:

په چهار راهي كې يې؟

هو

كومې خواته.

شمال!

خو په جنوبي برخه كې ښه ماهيان وركوي، ته ورته وگوره، زه مې له مور سره خو ځله ورغلي يم.

ومي كتل. تر سړك وړهاخوا له لويې كړايي څخه تا وونه پورته كېدل.

ومي ويل

اورې

هو

غږ يې ژرغونی و. خو وروسته يې يودم وخنډل.

هی، چهار راهي ته وگوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده بیره لري.

ومي كتل، يوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراه.

مخکې تردې چې د (نه) ځواب وركړم، مريم په خوند وويل:

موږ به هر سهار همدلته د پوهنتون يوه ملگري را اخیسته، خو وروسته يې د درېدو ځای بدل كړ، ويل يې چې زوړ

ترافیک ډېر راته گوري بس، خدای راكړه، ملگري به مو ځوروله، ويل به مو چې زوم خوبيا ولاړدی.

مريم توخي واخیسته، توخي يې اوږد شو، وروسته يې غاړه صافه كړه، ورو يې وويل:

وبښه.

شاته مې وكتل، يوه ملگري مې ساعت ته اشاره كوله.

د مريم نيولی غږ مې واورېد.

قلعه يې نجارا څنگه ښكاري؟

هيڅ، لاندې دوكانونه دي، پورته منزل د ډاكټرانو لوحو نيولی دی، د ژي، واورې د موټرو په لوگيو توري دي، خو

له سړكه دوري پورته كيږي.

مريم سوړ اسويلی ويست:

اه، ترهماغه دوړو څار شم.

يوه شېبه غلي وه، وروسته يې په غريو كې وويل:

يوه هيله؟

_وايه
 _يوه ژوره ساه واخله
 خدا راغله
 _ولي؟
 _زما په خاطر
 پزه مې کش کړه، دلبنتي بوی له دوړو سره گډه و، توخی راغی، تېلفون مې لیري ونيو. خو مې نه توخل.
 لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
 مريم وويل:
 _بختور يې.
 ومې خندل.
 مريم سوړاسويلی ويست:
 _د وطن دوړي مې ياد يري.
 غلی شوه.
 د ملگري غږ مې واوږد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
 مريم يو دم وخنډل:
 _اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنگوي، کمپيوټرونه بايد ليري کړي، له سهاره راهيسي د
 کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې دروليرم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
 ومې ويل:
 _څلور نيمې.
 _بڼه، که مې ايمبل ناوخته در ورسېد، چې هيريې نه کړې.
 _سمه ده.
 _وبڼه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک اووړی، هغه بلې غاړې ته بڼه ماهيان پخوي.
 هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
 دفتر ته لاړو.
 په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
 د څنگ گاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاین کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکتېه
 وايست.
 راغلم، کمپيوټر چالان شو. تېلفون وشرنگېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سرگروپ بل
 دی.
 ولاړ شوم، برق مې بېرته ورخوشی کړ.
 راډيو مې راواخيسته، يواځې د جنگ خبرونه ول، مړه مې کړه. اوږد و غځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې
 وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

پياله مې له چايو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوټی رانه ورکه وه. برق لار، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړيو بوی راغی. گوتې مې وتپولې، تودې شوې، پياله چپه وه. کوټه سپينې رڼا ونيوله، تېزه وه، کمپيوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونگا يې خته همسايه ته مې زنگ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابگر مې بنده کړې وي، ليرې يې کړئ. فکر مې سم و خوت، د کمپيوټر چونگا غلې شوه. مريم ويلي ول:

يوې زېرمينې ته ورکېننه شوو، ساه پکې بندېده، د روغنی رنگ بوی يې درلود. دوه ژېړ گروپونه راڅرېدل. کړنگ شو، ټيمې قوټی ورغړېده، له دېوال سره ولگېده، پر لاندې سيمينټ د نخودي رنگ څاڅکي توی شول. ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته يې وچې سترگې نيولې وې، د پطلانه شنه پايشه يې په نخودي رنگ ککړه وه. مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولگاوه، مخکې لارل. زيرزميني اوږده وه، د ناستې له پاره هيڅ هم نه بنکارېدل، پلار مې له سيمينټو څو ډکې بوجې دېوال ته پرېستې. پر بوجيو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنگ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لنډې ټوټې بنکارېدلې.

موټروان دروغ ويلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نيم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې گرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه. پر مخامخ دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سرې پر زينو راکېننه شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سگريټو تېز بوی ته.

سړي يوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته و خوت. پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپينې وريچې وې. د ډوډۍ ورته ټوټه مې خولې ته واچوله، د رېر غونډې وه، نه ژد ويل کېده، د خاورو خوند پکې گډ و. مور ته مې وکتل، په رنگ ککړ برس ته يې وچې سترگې نيولې وې. پوه شوم، له موټره لوبدلی ځوان يې له زړه نه ووت. ورور مې گروپ ته کتل....

پلار مې يو دم مخ و اړاوه، ويې ټوخل، وريچې دانه دانه پر رنگ شوي دېوال ولگېدې. بښنه يې وغوښته، بيا يې کاسې ته لاس ورو نه غځاوه. ملا يې دېوال ته ولگوله، پورته يې وکتل، له سترگو يې پوه شوم چې په راتگ پښيما نه دی.

ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ايښی و، سترگې يې پټې وې. له وريجو يواځې يوه گوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووت، سترگې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه بنکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای اېستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځگنو څپو اخیستي ول. ورور مې چيغې وهلې، مرسته يې غوښته...

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځگونه سرو وينو ونيول.

چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لارم، لاس او پښې مې له حرکتې لوبدلې ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.

مور ته مې مخ وروړاوه، خلاص غونچه ويستان يې يوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکۍ) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلې څيرې کميس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترگو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده ويښته راوتلې وو، اوبو يوې بلې خواته وړل.

نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شواي راتلی، اوبو بېرته شاته وور.

غږ مې واوږد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ویده و.

ومې ويل:

ـ ښه يم، خوب مې ليد.

پلار مې بېرته پر سيميتي کڅوړې کېناست. کين لاس مې راپورته کړ، دوه نيمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واوږد، يو چا زما د پلار نوم اخیست. پلار مې په بېرې پر زينو وخت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.

مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.

د باندي راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، يو کوچینی موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.

شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راوړلوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتا و شو، عمومي سړک ته وخت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.

موټروان په بېرې دروازه خلاصه کړه، له مور څخه يې وغوښتل چې له موټره کېښته شو، همدا سې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

د سپک دواړو غاړو ته تېز ژېړ گروپان بل ول، رڼا يې تر هغو څانگو رارسېده چې موږ يې تر لاندې ناست وو. موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکينې ټاېره يې هوا ايسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست. چوپه چوپتيا وه، کله کله به يو-يو موټر په تېزۍ سره تېر شو. موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.

يو موټر راغی، ټيوټا وه، پر سر يې سور څراغ تاوېده، پر دروازه يې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.

موټر برېک ونيو، يو عسکر له بښېني سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته گوته نيولې وه. وروسته يې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خودا مانا مې ترې واخيسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم. د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سگريټ ولگاوه، هماغسي پر بانټ ناست و. وروسته يې ټلېفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يې پوه شوم چې په غوسه دی. پاو ووت، يو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنی اورېده څوکۍ تشه وه. لارو او همالته کېناستو.

بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واپه زاړه ناست ول، په تورو ويښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدل، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککړۍ هم ښکېدلې. ټول غلي ول. مخکې مې وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و. نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يې ورو واخيست. مخکې راغی، يو ماشوم يې له بغوره کش کړ، ويې خندل، له سطله يې يو جوس ورکړ.

ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يې کېښود، يوې بلې خواته يې وکتل، له جبهه يې درې کارتونه راوايستل، ورو يې وويل:

مخکې پوښته ده، پوليس راخيږي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليرې همدا کارتونه ورته پورته کړي. پلار مې يو کارت ورو واخيست، سريې وڅرېد، بېرته يې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو گوته اېښې وه، په ټيټ غږ يې وويل: وارخطا نه شی، لار ورسره لرو، پيسې مو ورکړې دي. ځوان يو دم وخنډل، په لوړ غږ يې وويل:

جوس غواړئ؟

د جوس پاکټ يې زما د ورور پر څنگنو کېښود، مخ يې واپاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست. پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته يې شناسنامه ليکلي وه، لاندې د يوه برېټور سري عکس ښکارېده. پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکۍ شو، خپل کارت يې راوښود، عکس يې نه درلود. مور ته مې وکتل، کارت يې په گوتو کې سره اړاوه، په عکس کې يوه ډيرو ډوډا سپينه لونگۍ تړلې وه. يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خود هويل تر لويو بښينو ورهاخوا گڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنچو خوراک کاوه.

بس ته يو وسله وال عسکر راوخت، په لوړ غږ يې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا يې ځانته نيولې وه.

عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې يې د يوه ډوډا اورې وځوځولې.

د بودا تر څنگ ناستې بنځې څه ورته وويل.

زړه مې ولړزېد، عسکر مخکې راغی، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنگانه ايښی و، له غروي يې مازې د کاغذ څنډه مالومېدل، د پلار سترگې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړه او په کړه کارتونو ته يې وکتل، بښنه يې وغوښته، پورته يې پر څو ورو بکسونو گوتې وټولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ، د هغه جېبونه يې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو. عسکر وخنډل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنې دروازې کښته شول. مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس وروغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.

ورور مې په وېره وويل:

— ابا يې چېرته بوت؟

ورو بنځينه غږ مې واورېد:

— ډېر ښکلی دی.

ورمېر مې کوډ کړ.

تر مخې مویوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترگې غټې ښکارېدلې، تر څنگ يې زما ورور ته کتل وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:

— افغانان ياست؟

غلي وم.

بنځې وخنډل:

— د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکاري، د هغوی رنگ مالوم دی. تک توردی.

مور مې وويل:

— افغانان يو.

بنځې له خپل بکسه د بسکيت قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله ورور مې مور ته وکتل، هغی اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکيت ورو واخيست، ويې ويل:

— ابا ته خو به څه نه وايي؟

زړې بنځې وويل:

— څه وايي؟

مور مې سوړ اسويلی واپست:

— هيڅ! پلار ته يې اندېښنه ده.

زړې بنځې وخنډل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:

— مه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.

خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي گونځي يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت

وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.

موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې بنځې وويل:

— په نوموړي بدل کړئ!
 ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
 پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيتو نيولې قوټې ته وکتل.
 مور مې وويل:
 — ښځې ورکې.
 د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر راروانو ترافیکي لوجو لگېدله، نور هيڅ هم نه
 ښکارېدل.
 سترگې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمزورې کېدل، وروسته خوب وپړې وم.
 مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
 — شور او زوږ و، سترگې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړول، خلک يوې بلې خواته گرځېدل. مور ته
 مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
 بس تش و، دوې څوکۍ ورهاخوا يوه بوډا کتاب وايه.
 پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
 ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د گشنيزو نړۍ ډکې راوتلې و، برگريې خوړ.
 ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه يې ونه ويل.
 د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ايرانۍ پيسې نه
 وې.
 د پلار غږ مې واورېد:
 — څه غواړې؟
 ورو مې کتل، په لاس کې يې پلاستيکې نازکه خلطه نيولې وه. د پيسې بوتلي او برگريکې پراته ول.
 ومې پوښتل:
 — تومن دې له کومه کړل؟
 کين لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لويه ښېښه رنگارنگ لوتونه سربېښ ول.
 له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرگي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته
 مې وکتل، تر چمن ورهاخوا سيمتي نړۍ سرک و، ډله خلک گرځېدل، خو پر سرک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
 پلار مې په ډکه خوله وويل:
 — تهران ته يو زرو دېرش کيلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې يو.
 د مخامخ دوه منزله تامير پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.
 ومې پوښتل:
 — دا کوم ځای دی؟
 — د کرمان د بسونو اډه.
 يو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د گلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټي ته
 نږدې ودرېد.

ورغلم، توپ د مرسل د بوتي په ژېړو لوېدلو پاتو کې پروت و. لاس مې وروغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټورا ويست.

ماشوم غبرگ، ټنډه لاسونه راته ونيول، توپ يې ورواخيست، د بس خواته يې منډه کړه.

گلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي بنکارېدل.

بېرته پراورېده څوکې کېناستم.

پلار مې وويل:

مننه درنه کوي.

مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې بنځې لاس راته خوځاوه.

پر سرک يوه نجلی روانه وه، نری اندام يې درلود، له ټکري يې د ويښتانو څوکې راوتلې وې.

ومي ويل:

ملایان څه نه ورته وايي؟

ځواب مې وانه ورېد.

پلار ته مې وکتل، رنگ يې ژېړو، دوو راروانو عسکرو ته يې وچې سترگې نيولې وې.

په بېرته مې وويل:

مه ورته گوره!

سريې وځړېد.

عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.

يوه يې وويل:

بناغلیه، شاته دې کثافت دانی ده.

پلار مې موسک شو، پښو ته نږدې د پېسې خالي قوطۍ يې ورواخيسته او په سره ټوکړی کې يې واچاوله.

مخابره وچونگېده: وارخطا غږ ترې راوت.

دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اورېده ږيره لري، له رنگه سپين دی، دېرش کلن بنکاري، د بل پرمخ د زخم چاپ

مالوميرې، دواړه د ترمينال شمالي دروازي ته لاړل.

عسکرو منډه کړه.

پلار مې وويل:

په موټر کې ناسته مو په خيره ده.

روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې بنځې کتاب وايه.

پلار ته مې مخ ورواړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:

ومي ويل:

ويې نه پېژندلو.

پلار مې يواځې موسک شو.

پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې بنځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې

اته بجې وې.

موټر حرکت وکړې، له دښتو او وړو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوره، ما ښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.

د تېلو ټانک و، لیرې رنگارنگ رڼاوې ښکارېدلې.

یو خیرن ډنگر بودا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.

په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وره حویلی وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د یواځینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاتو ښکارېدل.

بودا هماغه کوټې ته ننوت.

ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وپښتو وړهاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.

ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې گرځېدلې.

پلار مې راغږ کړ، ورو مې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.

ورور ته مې وویل:

—چای تیار دی.

راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.

سر مې پسې ونه گرځاوه، د پلار تر څنگ کېناستم. مور ته مې مخ وړاواوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.

بودا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرته وې.

پیاله مې راډکه کړه.

بودا په خواړه خوله وویل:

—بل څه خو به مونه وي په کار؟

پلار مې مننه ترې وکړه، خو بودا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو گونځې یې ژورې وې، خندل یې.

پلار مې جبب ته لاس کړ، بودا ته یې یو لوت ونيو، خو بودا لاس وروڼه غځاوه.

پلار مې بل لوت ورسره یو ځای کړ، بودا هماغسې خندل.

خوښ مې شو، وږی نه و. خو یو دم یې وویل:

—دالر غواړم.

پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ورتول کړ.

بودا کېناست، په خواړه خوله یې وویل:

—ښاغلیه. مه خفه کېږه، دلته یواځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.

پلار مې وخنډل، له پیسو سره یې یو بل لوت هم یو ځای کړ، بودا ته یې ونيو، هغه لاس وروڼه غځاوه، خو هماغه

پخوانی خندا یې نه وه.

چمن خوند کاوه، سره هوا لگېده، د لنډو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید څېره راگرځېدله.

بودا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې ځمکه آبپاشي کوله.

نیم سات ووت، بودا راغی، په لاس کې یې مایل و، په غوسه یې وویل چې په ما پسې راځئ.

پلار مې بکس ورواخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ تکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلې یې و، تهران، لس کیلومتره.

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژپړه رڼا د ونو په سپيرو خانگو ولگېده. پاو ووت، د بوي ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندي زرگونه رنگارنگ گروپونه بل وو. پلار مې موټروان ته تر څنگ وکتل، ورو يې وويل:

—تهران دی؟

ځواب مو وانه ورېد.

پاخه ته ورو وختو، موټر په نورو سلگونو موټرو کې گډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.

شاوخوا مې سترگې واړولې، د مغازو له لويو نښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېولې بڼکارېدل، د نجونو له نړيو ټکريو او تنگو پتلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده. آينې ته مې پام شو، د موټروان پر سپډلې سترگې بڼکارېدلې، زما مور ته يې کتل. موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککړی سپينو وينستو نيولې وه. غټ بڼارو، سرکونه پاک بڼکارېدل، د سرک دواړو غاړو ته غځېدلې گلدانونه لاشنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سرکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده. هماغسې مخکې تلو، هسک تاميرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لاهم ځای ځای بڼکلي کورونه ولاړول. موټر له عمومي سرکه ووت، تر ټيټه د پوال تېر شو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برگو غواوو عکسونه بڼکارېدل.

دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ودرېد.

موټر ودرېد، کښته شو، د ونو په مينځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.

مخکې لاړو، موټروان په يوه وره دروازه ننوت، دوه منزله تاميرو، له يوې کوتې د خندا غږ راته دوهم منزل ته وختو.

د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کښاستم. مريم ويلي وو:

—ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوته کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندي په سره سطل کې د اوبو د توييدو غږ غلی شو.

آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.

له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سرناسته وه، پلار مې د تلو بزيون د ريموټ بيطری را ايستلې وې.

ورغلم، د مور پر څنگانه مې سر کېښود.

شاوخوا مې سترگې ورغړولې، کوته لويه وه، شيرچايي رنگ يې درلود، پر زړه غالی. دلرگي درې او سپينيز کټونه ولاړول.

د مور غږ مې واورېد:

—مه يې څښه!

ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جگ ورپورته کړې و.

پلار مې د اوبو جگ ورواخيست، پزې ته يې ورنږدې کړ، ودرېد، گروپ ته يې ونيو او له کوتې ووت.

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړې، په گوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
 کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستيکي څوکیو
 ناست ول، د مېز پر سر په سگریټ دانۍ کې سور سوکی بنکارېده.
 پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرگونه گروپونه بل ول.
 د دروازې کپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
 مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
 ورغلم، د هغې پروانه مې سرولگاوه، گوټې یې زما پروینستو کې تېرې کړې.
 چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنگ له کوټې د خندا پ او از راغی.
 دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلی کوټې ته راننوته، لوی پتنوس
 ورسره و، د پیالو د رېږدېدو غږ راته.
 ورولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونيو.
 نجلی غلې له کوټې ووته.
 مېز ته ورنږدې شوم، دواړه د پگ برغولی مې لیرې کړې، مستې وې.
 د پلار غږ مې واوږد:
 اوبه یې رانه وړې؟
 مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
 هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
 مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کیږي.
 د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموت مې تلویزیون ته ونيو، خو کار یې نه کاوه.
 مور مې په قبله پسې گرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
 ټول سترې و، ورور مې له مور سره پرېوت، پلار او ماته بېل بېل کټ راوړسپد.
 چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د توییدو غږ راته، وروسته مې سترگې درنې شوې.
 یو وخت مې اوږو ټکان وخور، ورور مې وکتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
 سترگې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ورنږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې،
 ترهسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ بنکارېده.
 د تشناب وره ته مې لاس وروغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهارۍ اوږېده.
 ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانې نجلی وه، د اوبو وړې جگ یې راپه زړه کړې. غوسه راغله، پتناسه ته ورولاړه
 نه شوم.
 مور مې پتنوس ورنه واخیست، نجلی په وېره وویل:
 اوبه مې هېرې شوې.
 پلار مې وخنډل:
 پروانه کوي.
 نجلی هماغسې په وېره وویل:

—خیر دی، علی رضا ته مه وایاست.

د پلار خندا مې زور ونيو:

—علی رضا څوک دی؟

غلي شوه.

لهجه يې ایراني. فارسي ته نه وه ورته.

ومي ويل:

—د کوم ځای يې؟

غتې مړې سترگې يې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.

د چايو د سورولو په وخت يودم زور شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان گرځېدل، ډېر يې په کميس او

پرتوگ کې ول.

پلار مې وويل:

—يو اڅې نه يو.

پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وگرځېدل، خوزه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلې د دروازې تر

څنگ مې يوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کبېل ښکارېده.

نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې گرځېدل، نور دېوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيران او په دوږو

سپېره ول.

د پلار غږ مې واورېد:

—چای سپړي.

ورغلم.

مور مې وويل:

—تر کومه به دلته يو؟

پلار مې وور وکتل:

—نه پوهېږم.

مور مې سوږ اسويلی ويست، پياله يې ورواخيسته او پرکت کېناسته.

ريموت مې راواخيست، بيټري مې ترې ويستې، لارم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.

حويلې ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.

بلې کړکۍ ته ور وگرځېدم، لاندې پټي ول، د مخملو (لمر مخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ورهاخوا دوه اورېده

سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لويې تکې سپينې ډېرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته واپسېده.

ليرې مې وکتل، ترهسکو تاميرونو کمړنگه لوگي راتا و وو.

د پلار خوشاله غږ مې واورېد:

—په تشناب کې تودې او به راځي.

ورومې کتل، مخ يې لوند و.

ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

لس بجې ماته وار راورسېد، اوبه تومړي وې، خو بدې نه لگېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې ږیرې ته چاره نیولې وه.

مور ټوله ورځ په کوټه کې وو، له وړې نجلۍ پرته موبل هیڅوک هم ونه لیدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووت.

بل سهار مې د ورور خلق تنگ و، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم، پوره یو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په درېیم سهار د ټولو زړونه تنگ ول، پلار مې حویلی ته کښته شو، کله چې بېرته راغی، ډونگېده، ویل یې چې یواځې د غواوو په فارم کې د گرځېدو اجازه لرو. یوولس بجې ټول له کوټې ووتو، په حویلی کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندي جوړ و، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو و چې سترگې راته نیولې وې.

د باندي لارو، د ونو په مینځ کې نری لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو، د خوشایو بوی ډېرېده. پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړول. کین لورته اوږد سالون نسکارېده، د بام اهن چادر یې سترگې برېښولې.

د غواړمباره راغله، ورور مې هماغه لورته منډه ور واخیسته، ورغلو، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجره کې نیول شوي لسگون برکي غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو، سپینې پرېولې کاشۍ وې، خولا هم د خوشایو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

— غواوې یې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو میډه شوې ژیرې پانې پرته وې.

په سپینه چینه کې یو دنگ سپی راغی، د څو غواوو غولانځو ته یې پایپونه وراغوستل، د بوال ته یې لاس ور

وغځاوه، سویچ یې وواهه، په رڼو پایپونو کې سپینې شېدې روانې شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته یې برسونه ونيول.

پلار مې د تلوراته وویل، خو د ورور مې پام غلط و، له سخوندره نه لیرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالی ته جارو نیولې وه.

مور مې پر کټ کښاسته، بکس ته یې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې اېښو بیطریو ته مې وکتل، سیوری پرې راغلی و. راوامې خیستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته

ریموټ ونيو، کار یې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

— نوم دې څه ده؟

راویې کتل، په خواړه خوله یې وویل:

— زبیا.

ومې ویل:

نوي بيټري نشته؟
علي رضا ته به ووايم
غلي شوه.
ومي ويل:
د كوم خاي يې؟
يوه شېبه غلي وه، بيا يې نري شونډې و خوځېدې:
د بد خشان
حيرانه شوم.
نو دلته څه کوي؟
د نجلي په سترگو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونيوله. راويې کتل، غومبرې يې سره ول.
ورو مې وويل:
دلته څه کوي؟
ځواب يې رانه کړ.
ترلاس مې ونيوله، پر کټ کېناسته، سريې وځړېد، جارو ته يې وکتل، ورور يې وويل:
کوټه پاتې ده.
ومي ويل:
پروانه کوي.
علي رضا ته غوسه ورځې، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
خندا راغله:
ډالري کوټه؟
نيغ يې راته وکتل، په سترگو کې يې وپره ښکارېدله.
ومي ويل:
مه ډارېږه.
سريې وځړېد:
دې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډر پام ورباندې کوي، دلته يواځې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاره شوم، د تشناب ورمې خلاص کړ، دستشويي له ځکه ډکه وه.
بېرته کټ ته وروگرځېدم.
ومي ويل:
ښه، زېبا! دلته دې څوک شته؟
سور اسويلی يې وايست.
نه.

نجلی جارو ورو واخیسته، ترمته مې ونيوله، بېرته مې په خپل ځای کېنوله.

تندی یې تریو شو:

—علي رضا مې وهي.

ومي ويل:

—هيڅ هم نه درته وايي.

غريو واخیسته:

—نه، پرون یې هم موب موب وپنسته رانه وشکول.

زېبا خپل سر ته لاس ورووړ، ټکری یې وبنویاوه، غوږ یې وینې و.

په ژرغونې غږ یې وويل:

—سهار یې خوله پرې ولگوله

زړه مې ولږخېد.

نجلی یو دم وژړل:

—د الرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.

د نجلی مت مې پرېښود. جارو یې ورو واخیسته.

ومي ويل:

—دا سپی څوک دی؟

ځواب یې رانه کړ.

پرکت اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم گډه وه.

د مريم يوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر می مړ کړ، غبرگې درنې کمپلې

مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترگې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس وروغځاوه، شین سهار و، د څنگ همسایه اووره اچوله.

د بخاری له سره مې د او داسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز ورو خلاص کړ، سور

فرش ته سپینې اوورې راوړغږېدې. گام مې واخیست، بنی پښه مې تر څنگانه په اووره کې ننوته.

سپږمې سوړ و، تردې مخکې هم اووره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اوږدېدلې.

د همسایه غږ مې واوږد:

—دا ځل مجبوره یې چې بام ته وروخېژي.

ور غږ مې کړ!

—د پاروژۍ د بام ایزوگام ورسره اړوي.

ويي ويل:

—مخکينی اوورې وچې وې، پروايې نه وه، خو دا اووره لنډه ده، بامونه درنېږي.

چاره مې نه درلوده، د لرگي پر زينه و ختم ش او خوا مې وکتل، پر هر بام يو_ دوه تنه ولاړ وو. احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژي خو خايه د ايزوگام سپين زوروق او د قير وړي تويي توري ورسره واخيستي.

تېلفون راغي، موټروان و، ويل يې چې سرک يوه ډبره ده، موټر چاين شکولي، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی. د غير حاضري دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لاهم د دوو کوټو بامونه پاتې ول. د څنگ گاوندې راغې کړل.

_درشم؟

ورومې کتل، خپل بامونه يې توروو.

ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرگي زينه ودروله، د ماسپينين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.

ټوک ټوک وم، اوږو مې درد کاوه.

ماخوستن وختې پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو. پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.

په رخصتۍ کې ايمبلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمبل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:

د مريم خبرې مې درولېږلې.

کورته لارم، برق نه و.

سهار مې له بامه په رالوډلې واوړه کې لار واېسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس گامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوړه ولاړه وه.

لومړۍ مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستي. ويلې يې ول:

_زبيا مې له ذهنه نه وته دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.

بل سهار مې پلاراو وروړد باندي ووتل، مور مې پرکت پرېوته، راياده يې کړه چې بېگانه يې د سرد درد له لاسه ټکي خوب هم نه دی کړی.

کړکۍ ته ورنږدې شوم، لاندې مې وکتل، زببا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.

د مېزله سره مې د اوبو جگ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جگ

مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.

بېرته پرکت کېناستم، مور ته مې وکتل، سترگې يې پټې وې.

زببا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جگ ته ور وگرځېده.

ومي ويل:

_غواړم چې خبرې درسره وکړم.

له اوبسکو ډکې سترگې يې راواړولې، جگ يې وراخيست، له کوټې ووت.

وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سپرې و، راوتلی ټټر يې درلود،

د موټر سايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.

موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانگې پرې راغلی.

بېرته پر کتې پرېوتېم. سترگې مې پټې کړې، کړپ شو، ورومې کتل، پر مېز د اوبو جگ ايښی و.
زېبا مې تر مټ ونيوله، غلې کېناسته.

و مې وويل:

— علي رضا و؟

راوېي کتل، له ډکو سترگو يې پوه شوم چې گومان مې سم و خوت.

و مې وويل:

کيسه راته وکه.

سړي وځړېد.

و مې وويل:

— څومره وخت کيږي چې دلته يې؟

— دوه کاله.

زړه مې ولړزېد:

— کورنۍ لري.

غريو واخيسته.

نه

— ولي؟

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په ډک ستوني وويل:

— دوه کاله مخکې مې پلار ته يو ليک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې
يې ليکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرگاريگري درته موندلې ده، د يوه کال د دهقاني پيسې، په يوه
مياشت کې موندلې شې.

د پروړې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.

تر نيمروزه مو خپلې پيسې بس شوې، يوه هوتلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر يې يو ميليون تومنه غوښتل.

پلار مې خپل ورور ته تېلفون وکړ، هغه ورياده کړه چې تاسو تردې ځايه راشئ، مصارف موزه په غاړه اخلم.

له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تيري کړې، وچه ډوډۍ يې راکوله، د شپې به د موټرو په

گراج کې ويدېدلو. قاچاقبر ويل چې د تهران لارې سختې دي، پوليس په افغانانو پسې گرځي او د لارې ډېر هغه

عسکر يې بدل کړي چې له دوی سره جوړول.

وروسته يې يوه بل وړوکی ښار ته يووړو، علي رضا مې همالته وليد، په دوهمه ورځ يې يوه بار وړونکي مو ترته

ور وڅېړلو، تر لسو يوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شتو وښو ناست ول.

دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته يې راوړو.

زېبا غلې شوه، ورومې کتل، پر سرو غومبرو يې مړې اوبنکې روانې وې.

و مې وويل:

— بيا؟

شونډې يې وڅوڅېدې:

پلار مې خو ځله خپل ورور ته تېلېفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پيسې غوښتې، ويل يې چې له دې ځايه نه شئ وتی.

يوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حويلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ور ولوېد، ورياده يې کړه چې د تهران د خښتو بتيو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دليل يې دا و چې دلته به سلگونو بتي دي، کومه يوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثير ورباندي وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سايکل کېناست، خو کله چې مازديگر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونگېده، ورور ته يې بدر ويل.

په بله ورځ يوه ايراني ورياده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بتيو ته پوليس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وې.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنگونو لاسونه تاو کړل، خود هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

مور ته يې د همدې تامين په پای کې گوښې کوټه راکړه، وره او چتله کوټه، خوبيا هم ښه و، د نورو مساپرو سترگې نه راباندي لگېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بېگاکوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته د پگ پخواه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال ليکې ايستلې، وروسته به يې ټولې ليکې حساب کړې، له ځان سره به يې وويل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

يوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وريجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ويل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتگ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

يوه غرمه مې پام شو، مور مې ديگ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته يو کميس ونيو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټينگار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوډلی کميس وليد، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځايه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېيم سهار مې مور د مجبوريت له مخې ديگ ته ور پورته شوه، ما ويل چې پيازو به يې سترگې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال ليکې به يې شمېرلې. يوه ورځ مې ورياده کړه!

وبه تنستو.

سور اسويلی يې وايست:

تاسو تر دېوال اوښتې شئ؟!

پوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شواي تلای.

علي رضا خو ورځې ورک و، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود، ويې ويل چې په سختو مې نه لورېږی. ته اولوردي له ما سره لاړې شی.

مور مې همدا يوه خبره کوله:

د خدای له پاره، له کوټې ووځه!

علي رضا ماته وکتل، راياده يې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.

کوټې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ورد باندي له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې خومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، دهلبز ته ورغلم.

علي رضا و، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تيرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، راياده يې کړه چې که دې

چاته څه ويلې ول، نو پلار دې وژنم.

چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا يودم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو، مور ته مې وکتل، ويده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوبښکې نه شواي کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:

مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپرې کړې، تردې پورې په

غېږ کې ټينگه نيولې و، بيا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سرد باندي ووته.

ټکری مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې دوږه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو

کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چيغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:

بس دی! نور څه مه وايه!

زېبا سرې سترگې راواړولې. لاس مې دهغې له خولې ليري کړ، نجلی وويل:

تا کيسه غوښته!

غريو واخيستم:

سمه ده. ووايه!

نجلی وويل:

چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو گوتې د پنجرې تر اوسپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل،

ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خود اوسپنې سيخان ټينگ ول.

د فارم کاريگراغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، دهغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې

پرېښود، لاس پر ځمکه ولگېد.

ترډېره غلی و، د مور شکېدلي ټټر ته يې وچې سترگې نېولې وې، وروسته يې دهغې سر له خاورو پورته کړ، په

غېږ کې يې ونيو، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژراوي گډې وې.

پلار مې ښه شېبه وژړل، بيا يې ماته وکتل، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
_علي رضا و؟

سر مې د (هو) په ښه ورته و خوځاوه.

پلار مې د پوځي تېرولو لار بېل ورو واخيست، منډه يې کړه، له حويلې ووت.
زېبا غلې شوه.

په غريو کې مې وويل:

_نور؟

د نجلی سر وڅرېد:

_مور ته ورنږدې شوم، سترگې يې لوڅې وې، ماته يې کتل. يودم يې پر تېرور پرېوتم، پر غاړه مې يې مخ کېښود،
خوله مې تروه وه، نه پوهېدم، زما اوښکې وې که د وينو خوند.

بيا چا تروليو ونيولم، ورو مې کتل، علي رضا و، تېر ته مې يې سوکان ونيول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه
ولگېدم، په سترگو مې تياره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترگو مې زور راووست، خو
پياوړو کسانو له ځمکې توره لويه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپين لاس راوتلی و.

نور مې هيڅ هم ونه ليدل.

زېبا غلی شوه، د پلار غږ مې واوريده:

_د باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.

ورومې کتل، پلار مې مور ته وچي سترگې نيولې وې.

ويې ويل:

_څه پرې شوې.

ځواب مې ورکړ!

_سريې خوږېده، ويده ده.

_ته نه ځې.

_نه، مور مې يواځې نه شم پرېښودې.

پلار مې بېرته له کوټې ووت.

زېبا ته مې وکتل، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ترڅې موسکا شونډې سره

ويړې کړې، په غريو کې يې وويل:

_تاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مساپرو ته څه نه وايي.

په خبره کې يې ورو لوبدم.

_دوی؟

_هو، ماته يې ډېرې كيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پيژني، ځانته کوټه لري، ما

خو ځله ډوډۍ وروړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې يې په خپلو سترگو ليدلې دي.

دوی دوه ډوله مساپر راوړې، ډالري مساپر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک يې هم له

نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مساپرو نوم پرې ايښی دی، دا

کسان ايران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجره تر شا ولاړ وي چې کوم خپل يا ملگری يې د قاچاقبر پيسې ورته راوړسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا يواځې لس دقيقې له کوټې راباسي، علي رضا وايي چې تبنتي، لس دقيقې تشناب ته د تگ او پنبو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ور نه ور خلاصوي، تېره هفته مې د يوه مساپر چينغې واورېدې، ځوان و، گېډه يې خوږېدلې، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مې پروت و.

زيبا غلې شوه.

ومي ويل:

ته دلته څه کوي؟

ديگ پخوم.

لاس ته مې يې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غريو کې يې وويل:

د مور له مرگه وروسته يې يوه کورته بوتلم، څلور بنځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځوانې، هرې يوې بيله کوټه درلوده. دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ورو ليرې.

زيبا غلې شوه.

ورومي کتل، شونډې يې لږ زېدلې.

ومي ويل:

بيا؟

درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجره تر شا نور خلک ولاړول، د فارم کارگران هم بدل شوي وو، يواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل. له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چې لږ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتون نه رخصت شو، ورسره تلای شي.

د شا کوټې ته يې بوتلم، يوه زوړ سپري ديگ پخواوه، علي رضا راياده کړه چې مرسته ورسره کوه!

د شپې به يواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلې، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سرو وينسته يې شکول. تر سهاره به گروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راوړ، ويل به يې چې مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. يوه ورځ يې راته وويل چې پلار دې پوليسو نيولی، اوس به يې خپل وطن ته اړولی وي.

تمه مې ونه خته، ځای ورمالوم و، ضرور راپسې راته.

يوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخيستې، د يوه کاريگر پنبه ونبوډه، نه شو ولاړېدی، له مانه يې وغوښتل چې د خوشايو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حويلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشايي همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي. ورغلم، يو بوت پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوت و.

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوت مې د زاړه پيره دار سترگو ته ونيو. هغه وار خطا و، يوې بلې خواته يې کتل، وروسته يې سترگې له اوبسکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټير ته يې ورنږدې کړم، پر ککړۍ يې شونډې راكېښودې.

ده ژړل، خوزما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې راياده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه. دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ويل. راياده يې کړه چې پلار دې راځي. وخت تېر شو، ديگ به مې يواځې پخواه.

يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهېږي.

په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترگې سرې ښکارېدلې. ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کپناست، بوتل يې پر غولي کېښود، راياده يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهېږي.

خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنگ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.

دی همالته ښکته شو، له وېرې کوټې نه شواي ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چتياټ وايي، پلار دې ژوندی دی

، خوماته يې هيڅ هم نه وويلي.

زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:

پلار مې راځي؟

د هغې تر نري ورمېر مې گوتې تاوې کړې، ټير ته مې رانږدې کړه.

د زېبا ورو غږ مې واورېد:

علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بيگانه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخنډل، زما ټير يې څو ځله په خپلو گوتو ټينگ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟

په چوڼيو کې به نوڅه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خنډل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته دلارې سل چنده تومن راته گتلی شې.

د مريم خبرې ختمې شوې.

جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسې په ايمپل راغلې خبرې لاپاتې وې. خو ټېلفون راغی، ملگری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووخه.

بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينگ و.

جامې مې بدلې کړې. کورته ورسره لاړم، له هالنډه مود ليسيې دوخت يو همصنفي راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولگېوالو وگرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.

د مريم خبرو ته مې بېړه وه، ويلي يې ول:
 په سره اور ناسته وم، ټيکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
 وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترگو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
 يو مازد بگر مې د پلار له جېبه د لسو زرو تومنو نوټ راوايست، زېبا ته مې ونيو، ډېرې نه وې، درې-درې نيم سوه
 افغانې راتلې، خو زېبا نه اخیست، ويل يې چې څه يې کوم، په نږدې سيمه کې دوکان نشته.
 وروسته ټوخي راته پيدا شو، پلار مې علي رضا ته وويل، گولۍ يې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه
 خوړې.

ورور مې هم تبې کولې، کوچيني سخوندر يې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
 يوولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچيني ورور مې خوشاله ول، د موټر له بښنو يې يوې بلې خواته
 کتل، خدای ته يې شکرونه ايستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراتې ته کتل، د زېبا له اوبڼکو ډکې سترگې
 مې له مخې نه ليرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راگرځېده:
 هه! دا پراته مې په خپله درته پخه کړه، وړې به شې.
 د مور حيرانه غږ مې واورېد.

ته ژاړې؟

مخ مې واراوه، نه وم پوه شوې.

پلار مې وخنډل:

اي لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.

څه مې ونه ويل، مخامخ په پياده رو کې د زېبا په عمر ډله نجوني روانې وې، بڼکلي بڼکار بدلې، خنډل يې، په
 ملاو پسي يې د مکتب بکسونه سربښ ول.

ټکسي وان په يوه باغ کې پرېښودو، رنگارنگ ونې وې، غولۍ ژېړو پاڼو نيولې و.

لنډ وخت وروسته د اوبو يولوی ټانکر راغی، حيران شوو، موټروان ويل چې ټانکر ته ورکښته شئ.

پلار مې په غوسه و، نه يې ورسره منله، خو موټروان سل دليرونه راوړل، د لارو سختۍ يې ياده کړه، ويې ويل چې
 ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.

پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلېفون وکړي.

زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بيا هغه کور ته نه شو تلای.

ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهيانو غونډې سوږ بوی پکې لگېده.

ټول پر يوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تياره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غونډې
 بڼکارېده.

موټروان راياده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځي.

شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له

ورکېدو پوه شوم چې پاڅه ته وخت.

يو، يو نيم ساعت بڼه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، گردې دريځې ته خولې نيولې وې.

يو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتياط شاته يووړه، يوه دقيقه لانه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

نيم ساعت وروسته بيا موټر ودرېد، موټروان و، ويل يې چې د هوا د تبديلي له پاره د باندې راووخئ. موټر له عمومي سرک نه چې په ژېړو ونو کې ولاړ و. موټروان کين لور ته اشاره وکړه، له يوه لور ځايه، رنې اوبه راتويېدلې. سر مې گرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونيول. پلار ته مې وکتل، له موټروان سره يې خبرې کولې. کله چې بېرته ټانکر ته ورکېسته شوو، پلار مې راياده کړه چې تر مها باده به همدلته يو. د مها باده په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې يې وويل چې ترکيې ته نږدې کوم ولايت دى. سفر سخت و، خو بيا هم د ترکيې نوم زړه راکاوه. يو ځای مې د ورور خوا راوگرځېده، پلار مې تر ډېره پر اوږو کېنولې و، ورور مې ازاده هوا اخيسته، وروسته يې يخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست. لمر لوېدلى و چې مها باده ته ورسېدو. يوه کور ته لاړو، ساه مولانه وه سمه کړې چې يو دوه سيټه ټيوتا موټر راغى. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کېسته شوو. تياره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ورواچاوه. د لاتين ښکاره شو، مخکې راغى، يوه بوډى وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو. د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، يوه لويه کوټه وه. په زړه درى کېناستو، د لاتين په ژبه رڼا کې مې سترگې ورغړولې، تنور، په کونج کې له خټې جوړ نغرى، خنگ ته ايښي وچ لرگي... ټول د کليوال ژوند نښې وې. بوډى زور د سترخوان پرانيست، وچه ډوډى، مو له پښير سره وخوره. وروسته يې څلور کمپلې راوړې، سترې وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درى پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاڅاب وم، خو ځان مې غلى ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ايستلو غږ راته. سهار وختې مې مور د ورور جامې وربدلولې، دهغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لويشتې درى لنده وه. د باندې ووتم، سور باد چلېده، د يوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړول. له دودکشونو يې لوگي ختل، په دېوالونو کې يې تيرې او ښويه لرگي کار شوي وو. زړه مې خولې ته راغى، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ يې کړل، ځنځېر وشرنگېد. بوډى منډه راواخيسته. ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه. بوډى لښته پورته کړه، ترلې سپي کورنچ وهل، غلى دېوال ته پرېوت. بوډى تر مټ ونيولم، تر بې پاڼو غوټه نيا لگيو تېر شوو، په لښتي کې رنې اوبه راتلې. کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لگېدل. له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترگې نيولې وې.

زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نږدې وه.
 بوډی، راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کویې ته ننوځو.
 هماغسې مو وکړل، ټول پر درې کیناستو، ورور مې پر لاندې ځای بکس کېښود.
 د بوډی، غږ مې واوږد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځی. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې
 ووت. له ورسې مې وروکتل، بوډی اوزه لوشله، مور مې د لښتني په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېولې،
 ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ واښه ختلي وو.
 ورځ تېره شوه، ما بنام قضا یو جگ سړی کویې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندي یې
 گونځو نیولی و.
 سړی د پگدان ته وروگرځېد، له جوش د پگه یې د چرگ ورون ور وایست، ورپوه یې کړل، خولې ته یې ورووړ، د
 بریتو اوږده سپین وینسته یې د چرگ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
 _بنکلی مال دی.
 زړه مې ولپځېد.
 پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
 سړي وخنډل:
 _پرې یې ږدی. هیڅ هم نه شي کولای.
 پلار مې کیناست.
 سړي چیچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره یې وویل:
 _ننه، چای راوړه!
 وروسته یې له جبهه څه راویستل، د قیر غونډې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ویې خنډل:
 _چرس، ډېر خوندي لري..
 بوډی، کویې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي تر مخ کېښودل.
 سړي ډکه پیاله خولې ته ورووړه، پلار ته مې یې وکتل:
 _صاحب منصب یې؟
 پلار مې وچې سترگې ورته نیولې وې.
 سړي وویل:
 _ډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
 پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
 شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سگریټ ونيو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې
 شو، بېرته یې سگریټ خپلې خولې ته ورنږدې کړ، توخي واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
 _ډېر غیرتې یې!
 یو دم یې وخنډل:
 _خو دلته هیڅ هم نه شي کولای.
 د پلار په سترگو کې مې غوسه لېده.

سړي وويل:

تبر کال مې يوه ايراني کورنۍ له سرحده اړوله، دوي پيغلې پکې وې، په تگ کې مې له يوې سره ناپامه اړه ولگېده، وروڼو ته يې وويل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، وروڼو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواي کولای. خه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلای شواي او نه يې هم ماته کومه خپېره راکړه. زارې يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې خه مه وايه.

خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوي هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يواځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اړه ورسره ولگېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې واخيستې، زارې يې کولې. ډېر فرق دی، نه؟ د سړي خبره سمه وه، تبر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وڅنډل، خو ښه نه راباندې ولگېده، پلار ته مې وويل، ما بنام کورته ورغی، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلی. د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.

_مه ويرېئ!

ورومې کتل، زما مور ته يې وچې سترگې نيولې وې.

سړي وڅنډل:

_مور دوه ډوله مساپر لرو، ځينې کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، خه کوي، چېرته ځي، په مورې پورې اړه نه لري، خو ستاسو غونډې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زړه ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولی، ډېرې پيسې دي.

غلی شو. گړی ته يې وکتل، ويې ويل:

_دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.

ودرېد او له کوتې ووت.

يوولس نيمې بجې راغی، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه ور وغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديدنه مو ساتي.

پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د

بانډې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.

مخکې لاړو، سړي راياده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډېرې لاندي ونه رغړي.

دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يواځې يو ځل ډزې راباندې کړې دي.

ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځای ودرېدو، د يوې هليکوپټرې له کمزوري غږه پرته، نور خه نه اورېدل کېدل.

مخکې لارو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځای تيرېه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ورو واخيست، په احتياط مخکې تلو، يودم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکي (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چيغه کړه!

زوی مې.

سړي مې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په تيت غږ مې وويل: وژنې مو.

غږونه مو واورېدل، عسکرو ل، چيغې مې وهلې.

پر مخامخ ډبرو د بتۍ سپېنه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترگې مې نيولې وې، د غوړ لاندینۍ.

برخه او غاړه مې لاندې ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری مې خوت.

چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېنه رڼا مې په پلار لگېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ورو وهلې، ډزې شوې، مخې ته مې سره سوکي باد شول، بېرته راوگرځېد.

سړي راغی، زما مور مې له ځمکې پورته کړه، مخ کېښته گړندي روان شو.

پر سر مې د مرميو شېهارۍ واورېد، پلار مې ترمټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.

سړي راغږ کړل، ورغلو، د لويې تيرې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهاری مې خوت.

سړي يودم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه

ولوېد.

عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بتيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.

مريم غلې شوه، ورروسته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا مې په ډک ستوني وويل:

نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژرغونۍ غږ واورېد:

— مريم، مريم، سترگې رڼې کړه!

ورومې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موبل.

ځان مې د هغه غيږې ته ورو غورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلۍ غوړ مې له ذهنه نه ووت.

مورته مې وکتل، بې حرکتې پرته وه، خرهاری مې نه خوت.

د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

— کمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو مې وويل:

_ سخته ده، خو بله چاره نه لري.
 پلار مې هماغسي ژړل.
 سړي بکس ته ډډه وو هله، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
 _ شاته نه شی تلای، د ايران پوليس مو نيسي، لور او بنځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې بې زړه ول،
 کوي يې.
 پلار مې هماغسي ژړل.
 سړي بکس ورواخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
 _ رڼاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شي موندلی.
 پلار مې يوه شېبه غلی و، بيا ودرېد، مور مې يې پراوړه واچوله نيم ساعت لانه وپوره چې د سرحد بلې غاړې ته
 ورسېدو.
 د مريم خبرې ختمې شوې.
 پاو وروسته يې تېلفون راغی، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنگ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور
 کې انټرنېټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
 مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکیل يې زنگ ورته وهلی و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
 نه مې شوای کولای چې د خوشحالی پر مهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و.
 کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې پوه شوی وای.
 بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ور ياده مې کړه چې ورور دي څنگه شو
 او تر سرحده په څه ترتيب واوښتی؟
 مريم غړيو واخيسته، تېلفون قطع شو.
 ځان بد راته وايښېد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلې وای.
 لنډ وخت وروسته تېلفون راغی، مريم وه، بنسټه يې وغوښته، په ژرغوني غږ يې وويل:
 _ دواړو غاړو ته هسکې پربنې ولاړې وې، مجبوره وو چې پرهماغه لاره پورته وخېژو. يو ځای ودرېدو، زه او پلار
 دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې وروړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چېغه مې
 ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينگ کړل.
 سړي تر مټ ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور څرېدلې سپين لاسونه ليدل.
 سړي تر مټ نيولې وم، گړندی ورپسې تلم، ډبرې رغرېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو
 وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
 مريم يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
 وروسته يې په غړيو کې ويوښتل:
 _ ورور به مې ژوندی وي؟
 غلی وم.
 د مريم ژړا زور ونيو.
 تېلفون قطع شو.

په سبا مي د مريم خبرې راواخيستي، ماخستن کمپيو تر ته کپناستم، ويلي يې و:
_ په ږنگو د پوالو کي کپناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تنه رڼا له د پواله په رالو بدللو لويو- وړو ډبرو
لگېدله.

پلار مي تېزه تېزه ساه اېسته، ستړی و، يو پاوي يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيره ناست و، شېبه وروسته يې وويل:
_ زه تردې ځايه درسره وم.

ولاړ شو، د بکس ځنځير يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ورو يې کتل، يودم ودرېد، سړی يې ترمټ ونيو، په حيراني يې وويل:
_ دا زموږ بکس دی؟

سړي په خبره کي ورو لويېد:

_ خودا ستاسې نه ده!

لاس يې راويست، کڅوړه وه.

پلار مې په بيړه وويل:

_ څه دي؟

_ پوډر.

يودم يې د سړي گربوان ته لاس ورواچاوه، چيغه يې کړه!

_ تا زموږ په بکس کي پوډر ايښي ول؟

سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر تتر کپښودل، پورې يې واهه، له د پواله يوه غټه تيره راولوېده.

سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:

_ د همدې پوډرو په خاطر مې سړي مرمی و منلې او بکس مې راوړ.

پلار مې لاس پورته کړ.

سړي وويل:

_ احمق توب مه کوه، ښځه او لور دي لا پاتي دي.

پلار مې کپناست.

سړی دوه گامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليري کړه، وړه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کي واچوله، هماغه غټه ډبره

يې پرې کپښوده.

بېرته په خپل ځای کپناست.

مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کپښوده، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.

د پښو غبراغی، وړې ډبرې ورغړېدې ټول پرېوتو.

د شغال ورو انگولا شوه، سړی بېرته نيغ کپناست، په ټيټ غږ يې وانگولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول،

يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وگرځېد.

سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کپښود، موږ ته يې وکتل، ويې ويل:

_ دی اوزکان نوميرې، تاسو به تر وان پورې رسوي.

بیا بیی خوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکی ژبه وه. خوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل: - دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو. پلار مې، مور پر اوږه واچوله. ټول راووتو، سړی ایران ته ور وگرځېد، هغه بل خوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تیاره کې ورک شو، مور هم په خپل رهنما پسې روان شوو. مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سایې وهله. یوځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوڅو ونو ولگېدل، بېرته مو حرکت وکړ. تردوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خورنایو یې بنکار بدلې. د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله. د مېړو غبراغی، گرنجوني وگرځېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، خوان لاسي بتی ولگوله، دوو چینی کوچنیو سپیو منډه راواخیسته، تر خوان راوگرځېدل، لکۍ یې وهلې. یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د عالی اوبدلو وړه کارگاه ولاړه وه، څنگ ته گډوډې زړې بړستې پرتې وې. خوان څراغ ور واخیست او د باندې ووت. بڼه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلگۍ یې وهلې، مور مې لا په سډنه وه راغلي، ما هم هڅه کوله چې کومه چيغه مې تر خولې راونه وځي. ما تر دېره د پلار سلگۍ اورېدلې، کله کله به د گرنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم. نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چيغې وهلې. سترگې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سورو، له چيغو یې وار نه کېده. ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، راو یې کتل، سترگې یې د انگار غونډې سرې وې، را ښکته شوه، سربې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چيغه کړه. ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست. بڼه شېبه ووته، کوټې ته دوې بنځې راغلي، په عمر پخې وې، د کوچیانو غونډې له رڼکو (پاولیو) ډک، گرد کمیسونه یې اغوستي ول. یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونيولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده. په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازی مانا ورکوله. دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدريو (واسکتونو) یې راوتلي جیبونه لرل، په خټه کردان وو. په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیش. ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوی نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چيغه کړه: - راځي، راځي، ضرور راځي.

مور به يواځې ژړل.

په درېيم سهار يو موټر راغی، په باډی کې يې له وطني چرگانو ډک قفسونه ايښي ول. موټروان په قفسونو کې لار وايسته، مور ته يې اشاره وکړه، له څه ويلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرگو ډک قفسونه ول، يو بل قفس راغی، زموږ تر سرونو يوه لوبشت پورته ودرېد. بوی و، سوږ بوی، ټېکه نه کېده.

مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه يې سر ايښی و، د ککړۍ پر تور ټکري يې د چرگانو سپينه چټلي بنکار بدل. موټر حرکت وکړ، ښه و، سوږ باد د چرگانو بوی ورسره ووړ.

موټر پاڅه ته وخت، يو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولويد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، دلرگي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ واښه بنکار بدل. په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.

د دوو چرگو له مينځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سيميتي پلچک ناستې زړې ښځې پيسې شمېرلې. موټروان راغی، زموږ پر سرد ايښي قفس دروازه يې خلاصه کړه، دوه چرگان يې پکې واچول. موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې يې خپل سر زما د پلار پر اوږه ايښی و.

غرمه پاڅه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرگې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پيدا کړه، د يوې چرگې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:

وان، د يرش كيلومتره.

موټر خامې ته ولويد، جمپونه يې نه خوړل، جغل و. وخت ووت، موټر ودرېد، چرگو چينغې کړې، د سر قفس ليرې شو. ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پانويولې و.

پريوه لويه تېره کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پيڅکه مې تر گوتو تاوه کړه، پيڅکه مې د مور پر سپين، صاف تندي تېره کړه، د چرگانو وچه چټلي لاندې ولويد.

پلار ته مې سترگې ورواړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلې ږېره پسې يې مړه ښکته سرينښ وه. خپل ټکري مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.

موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونومه وځئ. د چرگانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاڅه ته وخت.

پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو. دوې ځواني نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.

ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي دېوال، آښي نيولې و، لاندې يې پر مېزد ارايش مختلف وسايل ايښي ول.

تشناب ته ورغلم، نجلی راڅرېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې واغونده.

کله چې په سالون کې ولاړې آښي ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته وه.

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خوارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، کمر بند يې نه مالومېده. پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيکتايي ورتلې وه. شپبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترگې يې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لاندې ښکارېدې. وان کوچينې، خو ښکلې ښارو، ډېرې کورونه يې دوه يا درې پورېزه ول. د ريل په ايستگاه کې يې يو بل سړي ته ورو سپارلو، سړي له ونې هسک و، د تگ په وخت يې د ورمير غوښې ښورېدلې. تر مساپر وروڼکي ريل تېر شو، تر دوو پټيليو او وښتو، بار وروڼکي ريل ته ور وختو، له کارتونو ډکه تياره کوټه وه.

مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي يوه پلاستيکي کڅوړه راته ونېوله او په خپله له ډېرې کښته شو.

شپبه وروسته يې نور کارتونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د کارتونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل. ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تردې ډېر. يو وخت څوکې ولږځېدلې، د رېل پر شاتني دېوال مې غوږ ولگاوه، ماشين چالان و، وروسته مو وړې جټکې وخورې، ريل حرکت کړی و.

د پلاستيک کړپا شوه، پلار مې وويل:

— هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.

گوتې مې په هوا کې وټولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ورنږدې کړ، د چپسو بوی يې درلود. ټول غلي وو، يواځې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته. دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولې و، خوند يې رانه کړ. شاته مې ولي ولگول، اوسپنه سره وه.

ښه شپبه ووته، خوب راغی، د پلار پر ځنگانه مې سر کېښود. په ويښتو کې مې پندې گوتې تېرې شوې. يو وخت چې مې سترگې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خړېده. مور ته مې ورغږ کړ، هغه هم وېده وه.

نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ريل حرکت وکړ، بېرته مې سترگې پټې کړې.

د مريم خبرې مې ودرولې، بخاری ته مې وکتل، برهاری يې خوت، خو کوټه سره وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅکه رپېدله ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.

بېرته پر خپل ځای کېناستم. مريم ويلي و:

— هره خوا سړې غوښې وې، په لسگونو له پوسته شوي څاروي راځېدل، له پرې شويو غاړو څاڅکي څاڅکي وينه توېدله. سپينې کاشۍ سړې وې.

مخکې لاړو، په سپينو چپنو کې کتار خلک ولاړول، ساتولونه په وينو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټه ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترگو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:

وينه

پلار مې په غيږ کې ونيوله.

مور مې چيغې وهلې. د خپل زوې نوم يې اخيست، په سپينو چينو کې ولاړ و خلکو په حيرانۍ ورته کتل. مخکې تللی ډنگر سرې بېرته راوگرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو. په وينو سرې زينې وې، لاندي لاړو، سرې او سپينيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ گروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.

مور هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترگې راته نيولې وې.

مور مې خپل لاس ته کتل.

د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په گوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې گوتې ټينگې کړې، ورو مې کتل، زما د ورور کميس و.

مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.

وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.

په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.

مور د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړو، رڼا يې بده لگېده، له شپاړس ساعته تيارې وروسته مو سترگې برېښېدلې.

لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.

درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زموږ غونډې غير قانوني

مهاجرو ل او اروپا ته يې د تگ نيت درلود.

په څلورم سهار يې ټول د باندي را وايستو، يو اتلس ټاېره موټر ولاړو. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ورو

وختو، سرې غوښې راڅرېدلې.

مخکې لاړو، هوا سره وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي څوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای

کې کېناستو.

لاس مې سوړ شو، ورو مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې گوتې ايښې وې.

گوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په گوتو کې ټينگ کړ، کنگل و. دېوال ته مې لاس وروړو،

پرخه يې را ايستلی وه. ټول په يخچال کې ناست وو.

د يخچال د دروازې د تړلو غږ مې واورېد.

ټول غلی ول، ماشومانو په راوتليو ږدو سترگو سرو غوښو ته کتل، پورته کو چيني سپين گروپونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، يو-يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را

وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکري تر ځان تاو کړ، له ټکري د

چرگانو سوړ بوی ته.

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځيرونه کش کړل، شېبه وروسته يواځې يوه نجلی پاتې وه، ژامې يې سره لگېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به يې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوايست او د نجلی پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنگ ناستې بنځې څه وويل، دومره پوه شوم چې خپله يې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته يې وچې سترگې نيولې وې.

وخت تېرېده، يخنې ډېرېده او د ماشومانو نارامۍ زور اخيست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ورو تاپه.

يوې بنځې چيغه کړه، مخ مې ورو واړاوه، يو کوچنی هلک يې په غېږه کې پروت و.

يوه ډيرور سړي په بېرې ماشوم ورو واخيست، په سپنه پورې يې ونيو، لاسونه يې ورو موبنل، ماشوم په سد راغی. خو يو بل تنکی ځوان ږنگ شو.

نارينه ولاړ شول، او سپنيز ديوال ته يې سوکان ونيول، يې خچال چيغو په سر واخيست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژپړه رڼا تر څرېدلو سر و غوښو راووته.

ټولو د وره خواته منډه واخيسته، يو ورون له چنگکه بېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړول، بنځو او ماشومانو ژړل.

د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سپرک پلټی. وهلې وې، سړيې څرېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړول.

ځوان ته مې وکتل، څرې جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سورو.

يوه وار خطا عرب په انگرېزي ژبه وويل:

د خداي له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.

يوه وسلوال چيغه کړه!

ستاسو له پاره يو کانټينر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته يې لغته ورکړه، په غوسه يې وويل:

موټر ته وڅېژه!

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وويل:

يېخچال مو تر ټولو په ټيټه درجه درولی دی، که يې بند کړو، نو پوليس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځايونو ته راغلو.

مور مې له ځايه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقيقو خلاصې دروازې د يېخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترگې لوڅې وې، يوه سړي يې پر اوږو توليا ورسموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېده، خو د يېخچال دروازه خلاصه نه شوه.

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټپي ځوان زگيروي خوت، سره هوا ورو ورو تود بدلله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوږ باد راته.

وخت ووت، یو ډنگر سړی او دوه ماشومان ډنگر شول، زما له مور پرته، نورو ټولو اوسپنیز دېوال ته سوکان ونيول، بنځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، نارې وهلې...

موټر یو دم بربک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي اوسپنې سره ولگېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.

مور ته مې سترگې ورواړولې، سر یې په غبرگو لاسونو کې ټینګ نیولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وینې وه.

گنګس وم، بنځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنگر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې گوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غونډې سره وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.

غبرگ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ورو مې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.

مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یو دم کوکه کړه.

چيغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مریم ټوخي واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته یې په جر غږ وویل:

نن ښه نه يم، دوه ځله مې وینه وگرځوله، د خبرو سپکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمگړې پاتې شي.

مریم وټوخل، بیا یې وویل:

موټر چمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوږ بوی سره د خپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له مور څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.

د باندي تیاره وه، تود باد لگېده، یا به مور ته تود اېسېده، خو هر رنگه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.

شېبېه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یوولس تنه په شگلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو بنځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.

بنځو تر هغو چيغې وهلې چې د اتلس ټاېره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شگو کېناستو، خپې په اوبو کې له راوتلیو تیرو سره لگېدلې.

د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنگنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لگېدل.

مخکې لارو، گڼو گروپونو ته ورو ورو نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوږ بوی گڼ و. د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه، ليکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.

فکر مې سم و خوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.

موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ دېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتي بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنيزو زنگنو لويو گرايو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوږيو دېوالونو څخه يې نری باد راووت، د بتي سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لگېدله.

د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرگي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.

د سمندري مرغانو په چيغو مې سترگې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ويده وو.

ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مې ايرې پر تې وې. له زړو بوتونو، ټوټو، د سگريټو له ډبيو، چيچل

شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.

د کشتۍ سر ته د لرگي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود، يو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په

اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.

ټوله ورځ په کشتۍ کې و، يواځې د سمندري مرغانو او د يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.

مانېام تياره د باندې ووتو، په وره کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.

وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ورپورته شوو، تورې ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو

ډکې خلتې راباندې واچولې.

موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په

ارته چهاردېوالۍ کې د غټو موټرو زرگونه ټاپرونه پراته ول.

د باروونکي موټر باډۍ ته وختو، ټاپرونه د څاه د چکونو غونډې پر يوه بل اېښودل شوي وو. ډنگر سړي په اشاره

پوه کړم چې د ټاپرونو مينځ ته ورکېښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنگ و، زنه مې د وروستي ټاپر پر

ژی لگېدله.

نورو ته مې وکتل، ټول په ټاپرونو کې ولاړول.

شېبه وروسته يې بل ټاپر اوږ، تور ټاپرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.

په وروستي ټاپر يې د لرگي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټاپرونه اېښودل.

ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و، له جمپ سره به ټاپرونو مخکې، شاته ورسره

وړلم.

هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:

_ښه يې؟

دوه ساعته وروسته له ټاپرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.

يوه کور ته يې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ

هم نه ښکارېدل.

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لارم، آبينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.

په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل. په څلورم ماښام يې يوه ځنگله ته بوتلو، هماغه يوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينگار وکړ. پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي. څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.

مخکې لارو، غونډۍ وې، د ناچو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ. ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په مور پسي و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.

له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لويې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لگېدل.

نږدې انگولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دی. پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انگولا وې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

يو دم درب شو، يو څوک لاندې ورغړېد، پسي مې وکتل، ټکری د ونې په بناخ کې بند و. ورغلو، د بنځې په گېډه کې د ونې وچ بناخ ننوتی و، وينو دارې وهلې.

يوه عرب په بېره د بنځې سر له ځمکې پورته کړ، بنځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترگې يې سپينې راوختې، سري يې يوې خواته کوږ شو.

سري کوکه کړه، د بنځې سري يې په خپل ټټر پورې ټينگ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل. يو وسلوال ورغی، د سري تر مټ يې گوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانگولل.

هماغه وسلوال وويل:

— ځی!

روان شوو، مخکې لارو، خولا هم د سري چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انگولا هم ورسره گډه شوه. چيغې او انگولا وې سره نږدې وې.

په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرگيو جوړې يوې کوتې ته ورننوتو، کوټه په ځنگله کې وه، ورپې نه درلود، د پوالونه يې له پنډو تختو جوړول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکاري ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.

ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسي روان يو.

اټکل مې سم وخت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځی! سهار اته بجې به سره گورو.

پر بوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولگېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسي را اورېد شو، چونډۍ يې راو لگوله. کښاستم، پلار ته مې وکتل، وېده و، پاتې شپه مې په رڼو سترگو تيره کړه.

سهار مې د چونډې وال له برگ لستونې وپيژاند، له عمره پوخ چاغ عرب و، سترگې يې مړې وې، نه يې راته کتل. د لنډې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و. اته بچې يو ډنگر سور ځوان راغی، پراشوتې خولې لرونکې جاکت يې اغوستې و، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبې بيسکيټ ورکړ او له کوتې ووت. سر مې د پلار پر ځنگانه ولگاوه، خوب راته، ويده شوم. کله چې مې سترگې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنگانه ايښی و. وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لنډو پاڼو د مازديگرني لمړې پرې وړانگې راوتلې وې. ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شو، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد، تر غونډې راتا و شو، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و. د ونو په مينځ کې کپناستو، يوه قاچقبر رايا ده کړه چې ساراگشت ته تير شى. پوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و. ماښام له سړک يوا اتلس ټاېره موټر راوگرځېد، په گڼو ونو کې ننوت. ورغلو، په موټر کې د جامو مينځلو لوی ماشينونه بارول. وروختو، يوه ماشين ته مې پښې وروغځولې. چينغې شوې، ورو مې کتل، برگ لستونې چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و. کپناستم، د جامو مينځلو ځای بد نه و، خو زنگونه يې نيولل. څنگ ته مې پام شو، ماشين سورى و، هو راتله، داسې راته واپسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي. د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلگيت په اندازه کوچينې قوټې راته نيولې وه. شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود، تياره وه، يواځې په ماشين کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا راوتله. وخت ووت، قوټې مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود. شېبه وروسته مې سترگې درنې شوې، خوب مې پوره و، خود بيهوښې خپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واپسېده. مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې تېلفون راغی، ورور مې و، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی. اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنگل و، موټر يې چاينه نه شواى تلای، د درېيو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله. پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خداى ته مې شکرونه وايستل. درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د اوږو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، اوږه په شدت اوږېدله.

يوه بجه د وردگو سيد اباد ته راوړسېدم، د امريکايانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره بنوېدلي وو، لاره بنده وه. ما بنام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پيچلې وه. سهار دفتر ته لاړم، د مريم يو ايمپل راغلی و. ما خستن کمپيوټر ته کېناستم.

مريم ويلي و:

— وخت نه و راملوم، يو ساعت، دوه ساعته، يوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوبن راغلم، رڼا وه. په سر کې مې خړيکه شوه، کېناستم، گنگس وم. شاوخوا مې وکتل، زنگ وهلې اوسپنې وې. د پلار غږ مې واورېد:

— ښه يې؟

مخ مې ورواړاوه، د موټر پر اشترنگ يې ډډه لگولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنگ وهلې بس کې وم. مور ته مې وکتل، د څو کيو تر مينځ بېسده پرته وه.

پلار مې وويل:

— وخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.

د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې کړ، يوه ډنگره ښځه پر تا پرناسته وه، ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.

د باندي ووتم، په سلگونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.

تر بس راتاوه شوم، وره ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړه هسک دېوالونه راگرځيدلي وو.

له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ورو مې وکتل، د موټر په شاتني يې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ویده وه.

کړنگ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدو زړه په بيل کې يو څوک ناست و، ډکې وينښته يې پر سر نه و پريښي، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلی ده.

نجلی پښې وځړولې، پروړانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنگ زاړه کاوبای نيکر له کمر بنده يې توپانچه بېله کړه، پوه يې کړم چې بېرته شاته وگرځم.

بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خولا يې غټې سترگې مړې ښکارېدلې.

پر يې پوښه زنگ وهلې څوکی کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندي وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټر ول. سر مې د مخامخ څوکی پر اوسپنه ولگاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل کاغذ پران په تار کې بند و.

وحيد مې سترگو ته ودرېد، په صنف کې يې ماته وکتل.

وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې وروکتل، سر خريپلې نجلی د يوه زاړه موټر بانته ټکاوه.

د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو کې يې نکلي کاسې وې. موږ هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راوړسېد، يوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.

بېرته بس ته راغلم، سوږ کچالو مې ترستوني نه تېرېده.

د باندې مې وکتل، خلک پر او سپنو ناست وو، کچالو یې خوړل، له بېرو وېښتو او خیرنو جامو یې پوه شوم چې ډېر وخت یې اوبه نه دي لیدلې.

ټول زموږ غوندې غیر قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په یوه موټر کې اوسېدله. مازدیگر مې یوه سندره واورېدله، د فرهاد دریا غږ وو. په بېرې د باندې ووتم، سندره د یوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو-یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړې، په بېرې مې وویل:

— افغانان یاست؟

د دروازې څېړنه پرده لیرې شوه، سلامتې کورنۍ وه.

یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونيولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړې، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.

شاوخوا مې وکتل. د سیروم د څړولو پر زنگنه پایه، خیرنې جامې راڅوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطری تړلې وه. د انا زگیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.

د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.

نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای وروښود.

مور مې خبره کړه، سترگې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.

مانېام ژپړه رڼا شوه، ورومې کتل، د یوه زاړه تراکتور گروپ بل و.

ماخستن یې وچي وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وړې وم، له غرمې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.

پر یوه ټاپر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژگان نومېده، ویل یې چې تراستانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تردې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راوړسولو.

مژگان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوگرځېدو، له دوو اونیو

راهیسي دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دمارکه ویل کړي دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژگان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته گوته ونيوله، وېي ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتنو ورځو راهېسته، دلته یو.

مژگان غلی شوه، ورومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

موږ تر ډېره پر ټاپر ناست وو، سر خربیلې نجلۍ د یوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلټی. وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر دېوال پورته ګڼ

ستوري ځلېدل

سهار د مژگان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر

غږ واورېد، ورومې کتل، له تورو ښېښو لرونکي ښکلي موټر څخه یوه دنگه نجلۍ کېښته شوه. نجلۍ پاکه او

ښاېسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په سترگو وې. لاره او پر ټاپر ځېرېدلې سر غلې کېناسته.

له مژگان څخه مې وپوښتل:

— قاچاق وړونکې ده؟

وېي خندل:

نه، زموږ غونډې غير قانوني مهاجره.

حيرانه شوم.

مژگان وويل:

ايراني ده، كيسه يې راته وكړه، ورور يې په لاره كې يوناني پوليسو وويشت، چاقوبر تردې حايه د رارسېدو پيسې ورنه غواړي، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل كيږي، دا بايدله دېرشو نارينه وو سره پرېوځي چې د چاقوبر درې زره ډالره پوره كړي.

بدن مې زير شو.

مژگان وويل:

هاغه هلک وينې؟

د هغې په غځېدلې گوتې پسې مې وکتل، پر لويه اوسپنه، بېر سرې تنکې ځوان ناست و.

ومي ويل:

هو

افغان دی، له دې حايه سم نه ښکاري، خو که ور نږدې شې يوه سترگه يې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملگري و، تندې واخيست، له چاقوبر سره يې خوله ووهله، اوبه يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.

د مژگان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوي کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخيستلو بازار تود و، بدوډي ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.

يو غېرمې واورېد، د مژگان ورپه خور و، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.

په بېر وړغلو، د مژگان پلار د زړې ښځې زنه ورتړله.

مژگان کوه کړه، پر خپله انا ورتړوته.

بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس يې وينې و، ويل يې چې د موټرو

په مينځ کې يې قبر کېنده، بيل نه و، زړې اوسپنې يې لاس ژوبل کړ.

بخت يارې راسره وکړه، اتم ماښام په يوه تېز رفتار کشتۍ کې کېناستو، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.

مژگان مې تر څنگ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کيسه يې راته وکړه، ويل يې چې سمندر طوفاني شو،

يوه هسکه خپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.

د مژگان خبرو لږزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لويه سپينه ټوټه لاد لوېدلې

لمر سرخي پرته وه.

مريم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

* * *

دوې ورځې ووتې، د مريم درک مالوم نه شو، نه يې ايمبل راغی او نه هم تېلفون.
د مريم د تېلفون نومره مې ووېله، بند و.

اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غۍ.

يکشنبه، دو شنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمبل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې
خبرې مې راواخيستې، ټپکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاسپيکره د مريم توخي
راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.

مانېام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت
يې وويل:

— خو ځله مې تېلفون درته وکړ، نه وې.

بېرته ټوخي واخيسته.

پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.

د اوبو غورپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم ويلي ول:

— ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلگونه، نه پوهېږم، شايد تردې ډير
غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ايتالياوي پوليسو بېرۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو،
ارت غار و، کمرنگه گروپ پکې بلېده.

مخکې لاړو، ميدانې وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.

تېرو ته کېناستو، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لنډو ډبرو
څاڅکي څاڅکي اوبه راتويډلې.

په قفسونو کې د مفلسو خلکو زگيروي ختل.

د مژگان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندي وایسته، خو موږ ته درېيمه ورځ نوبت راغی.

شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناچو ونې لنډې وې. له نري باد سره د نمجن بوی گډ و.

لنډه لاره وه، بس، يواځې يوه غونډۍ ورهاخوا لاندي پر تک تور سرک د ناچو دو نو شنې، تېرې، پرېولې پانې
راغلي وې.

سرک ته ورکېښته شوو، يو ټرېلر ودرېد، د سیت تر شا چپرکت ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.

موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووېله، موټروان سرک ته نږدې د يوه گونډي کور مخې ته پرېښودو.

څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وره کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې،

څنگ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.

ورغلو، پر څو کيو کېناستو، د څنگ له کوټې خندا راتله.

پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه وازه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترگې نه وې سره ور
وستې.

چېرته تلو، له چا سره تلو، څنگه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

ورې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایتالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي. کړپ شو، ورومې کتل، مورمې د یخچال ورپرانېستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ورووړ، د الکولو بوی ترې ته.

د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوايستل، بېرته کړکۍ ته وروگرځېدم. د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلارته مې وکتل، د یوه سترگې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترگې نیولې وې، د جاکټ استرمې پر شونډو تېر کړ، ورومې کتل، خړ استر په وینو سور و. ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ما بنام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وینسته درلودل، دوه مې یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. پوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی. ځنگل و، خود ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، ترڅو پرې له سپرک سره روان وو. وروسته مولاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د وړو ستورو غونډې ښکارېدلې.

باران شو، دوو رهنماوو د پراشوتې جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وینسته او اوږې مې لنډې شوې، په زېرپیرانۍ کې گنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.

باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لگېدو له غږ سره پشهاری هم گډه شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځگونه له ورايه ښکارېدل. یوه غار ته وروگرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.

څنپور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوايستې، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تېرو راځوړند نري وابنه هم مالومېدل.

وخت ووت، خو باران ونه درېد.

پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترگې پټې وې.

د الکولو بوی راغی، مخ مې ورواړاوه، سر خړبیلی چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څنپور یې زما مور ته کتل.

پلار ته ورنږدې شوم.

رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.

مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنگنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لاندې پیچلي وینسته سربښ ول.

ما هم د خپل پلار پر اوږه سرولگاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیرد کشېدو غږ واورېد، ورومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ وراخیست.

رهنماوو وچې سترگې ورته نیولې وې، بیا یې وخنډل، مخ مې ورنه وراړاوه، له مور سره د باندي ووتم.

اسمان برگ و، د ورېځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تردې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.

مخکې لاړو، بوټی وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده.

مور مې گڼو نیالگیو ته وروگرځېده، زه پر یوه هواره تېره کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغلانو کوکې هم گډې وې.

يودم يو سيوري راباندې راغی، زړه مې ولې ځېد، څښور رهنما مې مخې ته ودرېد، لاس يې راوغاوه، پورې مې واهه، غوټه يې کړه، په غيږ کې يې ونيولم، لنډې شونډې يې زما پر بغور کېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته ساه مې بنده شوه، سړی مې تر څڼو ونيو، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه. سړی يودم شاته شو، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، گوتې يې وسولولې، وينه وه.

په کرکه يې وويل:

ـ ايق!

ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه. سړی دوه گامه شاته شو، له ټوخي سره گډه نارې مې تر خولې راووته!

ـ ابا!!!

سړي منډه کړه!

چيغه شوه، پانې و خوځېدې، مور مې له گڼو نيالگيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خړبيلي رهنما لنډ لاس يې خلاص و پښتو ته ورسېد، دواړه پر ځمکه ولوېدل. وړې ډبرې ورغړېدې، ورومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خواراتلې.

منډه مې ورو واخيسته، له گڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خړبيلي سړي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه، سترگې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولگېدل، ورومې کتل، د سړي د سر وينې او د غوښې سرېښاکه وړې ټوټې وې. په مور پسې مې سترگې ورغړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پان پر ژي ولاړه وه، ځگنو اوبو ته يې کتل، د سپين گربوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص و پښتو يې باد يوې، بلې خواته سره اړول. پلار مې تر مټ ونيو، جټکه مې ورکړه، ورو يې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:

ـ نه!

مريم ټوخي واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخي سره ژړا گډه شوه، په زحمت يې وويل:

ـ پلار مې ورسېد، خويواځې زما د مورد کميس سپينه تراډه په گوتو ورغله.

مور دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځگونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لگېدلې، شنهاري يې خوت.

د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخي خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يودم يې خوړ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، بنځينه وارخطا چيغې پکې گډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کرپا، په ايتالوي ژبه نارينه او بنځينه وارخطا غرونه او د تذکري د ټاپرونو کرښنده اواز. بس! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.

په سهار مې لوسي ته ايمبل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی: ـ بنښنه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.

ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيراني يې وپوښتل: ـ سترگې دې له اوبنکو ډکې دي!

مخ مې واپاره، لاندې د دفتر حويلې ته كښته شوم.
لمرو، د ستوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوبښت كنگل را خړېده.
بېرته شعبي ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې تېلفون راته وکړي.
څلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمبل کې مې يو بل ټکي هم اضافه کړ:
د مريم له پاره.

په سبا يې يو اوږد ايمبل راته ليکلی و. ايمبل مې پر نټ کړ، ماخستن بخاری ته نږدې كېناستم، لوسي ليکلي وو:
وبښه، تر تېلفونه مې ليکلي مالومات غوره وگڼل، پوهېږم، مريم راته ويلې وو، چې يو څوک يې د ژوند كيسه
ليکي.

مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يواځې يوه دقيقه په هونښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه
کړم چې په تايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمبل کړم.
مريم يې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې
وينه وگرځوله.

معایناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلی د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې
تېرې کړې وای.

مريم غلې نجلی وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.

يوه ورځ يې راته وويل:

عمه لوسي! مرگ ته مې څو ورځې پاتې دي؟

غلی و.

ويې ويل:

داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم رالاندې کړي؟

خو په سبا يې مرگ ته زړه نه کېده. علت مې وپوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه،
د يوه ځوان عکس و، بنکلي غټې سترگې يې درلودې.

مريم په خوند وويل:

وحيد مې وليکه، څو څيرې راغلي، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.

يودم يې وخنډل:

ته ورته وگوره! له ځانه يې څه جوړ کړې دي، ږيره او برېټ يې نشته.

ولاړه شوه، ټينگه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راكېښوده، يودم غږيو واخيسته:

اه! عمه لوسي! مرگ ته مې زړه نه کېږي.

خو په سهار يې بيا ژړل، له څېرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.

غرمه مې د روغتون په حويلې کې ولېده، پر اوږه سيميټي څوکۍ يواځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور
کېښود، راويي کتل، سترگې يې لاسرې وې.

یوه شپبه دواړه غلي وو، مريم ځمکې ته کتل، د بڼې بوت په څوکه يې ژېړې پانې راټولولې.
 ورو مې وويل:
 _ باد سوړ دی، نه څو؟
 هماغسې يې ځمکې ته کتل. يو دم غريو واخيسته د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو. وخت ووت، ويې ويل:
 _ وحيد ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غبراغی، ومې پوښت، نامزادې يې په واوره ويشت.
 مريم په سبا بل سيمکارت رانه وغوښت، ويل يې چې وحيد څو ځله زنگ ورته وهلی، ايمبلونه يې رالېږلي، خو دا
 نه غواړي چې ځواب ورکړي.
 بله شپه نوکړي وم، په دهلبز کې مې د مريم غږ واورېد، څه يې ويل، فکر کوم چې سندرې وه، په مانا يې نه پوهېدم،
 خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مريم پر کت ناسته وه، سپينه روجايي سرو وينو نيولې وه.
 په بيړه ورغلم، د مريم خوله، غاړه او ټټر په وينو سره ول.
 مخ يې راواړاوه، ورو يې وويل:
 _ وحيد مې خوشاله وليد، کوم بل ارمان نه لرم.
 مريم بيا هيڅکله د فيس بوک مخ ونه ليد، بانه يې دا وه چې وخت ضايع کوي، دې به پښتو سايتونه کتل.
 يوه ورځ يې راته وويل:
 _ اه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکليف کړې، خو يوه وروستی خبره مې هم ومنه! زما تر بالښت لاندې د افغانستان
 نقشه او د وحيد عکس دی، هيله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کيږدې.
 لوسي همدومره ليکلي وو.
 په سبا مې ايمبل ور وليږه او د مريم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ يې ځواب راغی، ليکلي يې وو،
 چې مريم په تا باور درلود، خو نه يې غوښتل چې عکس يې په کتاب کې راشي.
 په بل ايمبل کې مې ډاډ ورکړ، عکس يې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مريم خبرې راپه زړه شوې:
 _ نه، دومره بدرنگه هم نه يم، خوله مې وړه ده، سترگې غټې، وپښته مې گڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، له
 رنگه يو څه توره يم.
 ټول سم ول، يواځې په غټو تورو سترگو کې ډنډ او ښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ ل کال

د عقرب شلمه

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوبر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- دماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**